

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 20 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 25

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἄκουσε ὁ Γιάν-
νης κι' ἐννοίωσε ἀπερίγραπτη συγ-
κίνηση.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ξανάδλεπε καὶ πάλι,
καὶ πολλὰς φορές μάλιστα, τὴν
μικρὴ ξένη, τοῦ προξενούσε βαθεῖα
χαρά, κι' ἀμέσως σκέφθηκε τί θὰ ἔ-
πρεπε νὰ κάνῃ ὥστε τὴν δεύτερη φο-
ρὰ νὰ τὸν προσέξῃ καὶ νὰ
τοῦ ξαναμιλήσῃ.

Ἡ Σούζη πάλι ἀπὸ μέ-
ρους τῆς εἶδε τὸν μοῦτσο πού
στεκόταν δίπλα στὸν πόνο-
τε. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος, μὰ αὐτὴ ἡ
πρόθεσή τῆς δὲν κράτησε
παρὰ μιὰ στιγμή· στράφηκε
λοιπὸν καὶ τὸν κοίταξε.

Τούτῃ τὴν φορὰ ὁ Γιάν-
νης χαμογέλασε πρῶτος.

Τότε δίχως νὰ διστάσῃ
ἄλλο πιά, κοιτάζοντος γύρω
τῆς γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς
δὲν τὴν ἔβλεπε κανεὶς, ἡ μι-
κρὴ Σούζη ἔχωσε μὲ βία τὸ
χέρι τῆς στὴν τσέπη, ἔβγαλε
ἀπὸ μέσα ἓνα ἀσημένιο πλεκτό
τσαντάκι ὅπου λαμποκοποῦ-
σε ἓνα χρυσὸ νόμισμα, καὶ
πλησιάζοντας τὸν μικρὸ μοῦ-
τσο τοῦ τὸ ἔχωσε στὸ χέρι
του, ψιθυρίζοντάς του:

— Νά, αὐτὰ εἶναι γιὰ σέ-
να, Γιαννάκη, γιὰ σένα, καὶ
νὰ μὴν εἶσαι πιά κακός.

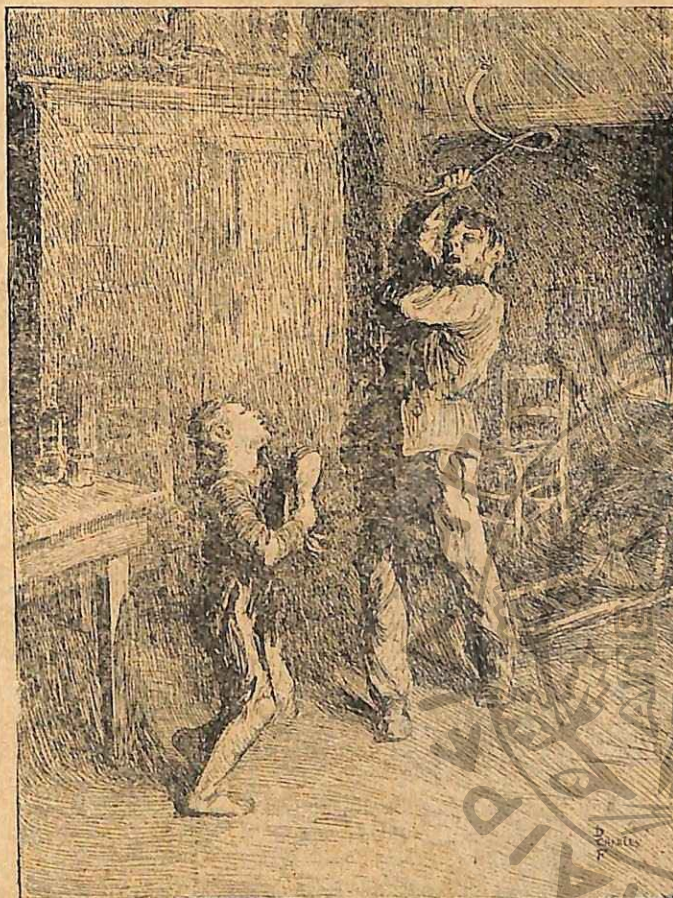
Ἵστερα, μὲ μιὰ λάμψη
εὐτυχίας στὰ μάτια τῆς, δι-
χως νὰ περιμένῃ νὰ τὴν εὐ-
χαριστήσουν, πῆγε πάλι κον-
τὰ στὸν πατέρα τῆς.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ
πλοίαρχος ντὲ Φουρδιέρ καὶ

ἡ κόρη του εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὴ μπρα-
τσέρα.

Δίχως καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ τί ἦταν
αὐτὸ πού κρατοῦσε στὰ χέρια του, ὁ
Γιάννης, ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀκίνητος
στὴν ἴδια θέσῃ σὰν βυθισμένος σὲ
ὄνειρο.

Ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ τοῦ αὐτὸν τὸν
ἔβγαλε ἡ φωνὴ τοῦ καπετὰν-Μαθίου,

«Ἀρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ μ' ἀπερίγραπτη λύσσα...»

πού φώναζε εὐχαριστήμενος στοὺς
ναῦτες του:

— Καλὴ δουλειὰ ἦταν αὐτὴ παι-
διά. Ἡ τύχη ξαναγύρισε.

— Διάβολο! γέλασε ἕνας ἀπ' τοὺς
ναῦτες. Δὲν μοῦ φαίνεται παρὰ ξένο
ἀφοῦ πηγες περίπατο μιὰ καμπούρα!

Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἔκανε ὅλους τοὺς
ναῦτες τῆς «Χελιδόνας» νὰ ξεσπά-
σουν σὲ τρανταχτὰ γέλια.

Μόνο ὁ Γιάννης δὲν γέλασε, κι'
οὕτως εἶπε τίποτε.

Ἡ ὠμὴ παρατήρηση πού εἶχε κά-
νει ὁ ναύτης τὸν εἶχε πλη-
γώσει κατάκαρδα, κι' ἀπ'
τὸ μυαλό του πέρασε εὐθὺς
ἡ θλιθερὴ σκέψη ὅτι τὸ πλού-
σιο κοριτσάκι πού εἶχε βγεῖ
περίπατο μὲ τὴν «Χελιδόνα»
γιὰ νὰ αναπνεύσῃ τὸν ζωογόνο
ἀέρα τῆς θάλασσας, ἦταν
μιὰ μικρὴ ἀνάπηρη.

Καὶ καθὼς τοῦ ἦρθε πάλι
στὴ μνήμη τοῦ ὁ ἀπότομος
τρόπος πού τῆς εἶχε ἀπαν-
τήσῃ στὴ πρώτη ἐρώτησή
τῆς, αἰσθάνθηκε τούτῃ τὴ
φορὰ κάτι παραπάνω ἀπὸ
στενοχώρια γιὰ τὸ ἀσχημο-
φέρισμό του. Ἐφερε στὰ
χεῖλη τοῦ τὴν ἀσημένια σακ-
κούλιστα πού τοῦ εἶχε χα-
ρίσει ἡ μικρὴ ἄρρωστη καὶ
σιγά, ἀπὸ μέσα του σχεδόν,
εἶπε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωή του:

— ὦ, ἂν μπορούσα νὰ
μὴν εἶμαι πιά κακός! Ἄν
μπορούσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ χρυσὸ ναστολέον

— Παλληγκάρια μου, εἶπε
ὁ Μαθιδὲς Μπρινιὸν στοὺς ναῦ-
τες του, κάνοντας νὰ βρον-
τήσουν στὴν τσέπη τοῦ τὰ
χρήματα πού τοῦ εἶχε δώ-
σει ὁ ἐπιβάτης, ἐγὼ καλὰ
τὸν εἶχα μυριστεῖ πῶς ἦταν

πλούσιος και καλά έκανα πού τον έβαλα και πλήρωσε σά λόρδος. 'Ο λογαριασμός δεν του φάνηκε και τόσο άλμυρός, μιά κι' είπε πώς θα με ξαναζητήση' τόσο το καλύτερο λοιπόν. Είμαι πολύ ευχαριστημένος και γι' αυτό θα σάς πάρω δλους να σάς κεράσω ένα ποτηράκι. Έμπρός! Σηκώστε την άγκυρα και τραβάμε στ' ανοιχτά!

— Κι' εσύ μικρέ! φώναξε, γυρίζοντας στο Γιάννη, βάλε τιμόνι ίσα κατά το σπίτι για να πās να έτοιμάσης τή σούπα. Κοίταξε στις όχτις νάναι έτοιμη. άλλωδς, τρομάρα σου.

Ύστερα από την τελευταία αυτή ούσταση οι τέσσερες ναυτικοί βγήκαν στην προκυμιά και πιασμένοι δλοι τους άλλαμπρατσέτο τράθηξαν κατά τὰ καπηλειά του λιμανιού, όπου συνήθιζαν ναγκυροβολούν κάθε βράδυ σχεδόν.

Όποιαδήποτε άλλη μέρα ο Γιάννης θάφευγε από το καΐκι με κακά προκισθήματα, γιατί όποτε έβγαίνει ο καπετάν-Μαθιός για να κάνη μιὰ βόλτα αυτού του είδους, το βράδυ πάντοτε γύριζε μεθυσμένος και ξεθύμινε στη ράχη του άνεψιού του. Τούτη τη φορά όμως ούτε το σκέφθηκε καν αυτό, κι' αν ήταν θλιμμένος, ο καπετάν-Μαθιός δεν είχε καμιά σχέση με τή θλίψη του.

Με τή γλυκειά και χλωμή εικόνα τής μικρής άρρωστης μπροστά στα μάτια του ο Γιάννης βγήκε από την «Χελιδόνα» και ή εικόνα αυτή ήταν ακόμη μπρός του όταν έφθασε στο σπιτάκι του θείου του, πού βρισκόταν σ' ένα άνηφορικό δρομάκι του Τρεπόρ.

Στο δρόμο κρατούσε σφιγμένη επάνω στο στήθος του τή σακκουλίτσα με το ναπολεόνι πού του είχε δώσει ή Σούζη. "Α, βέβαια, μπορούσε να το ξοδέψη, ναποκτήσει κι' αυτός μερικά από τὰ πράγματα πού ευχαριστούν τόσο πολύ όλα τὰ παιδιά τής ηλικίας του, μα αυτή ή ιδέα ούτε πέρασε καν απ' το μυαλό του.

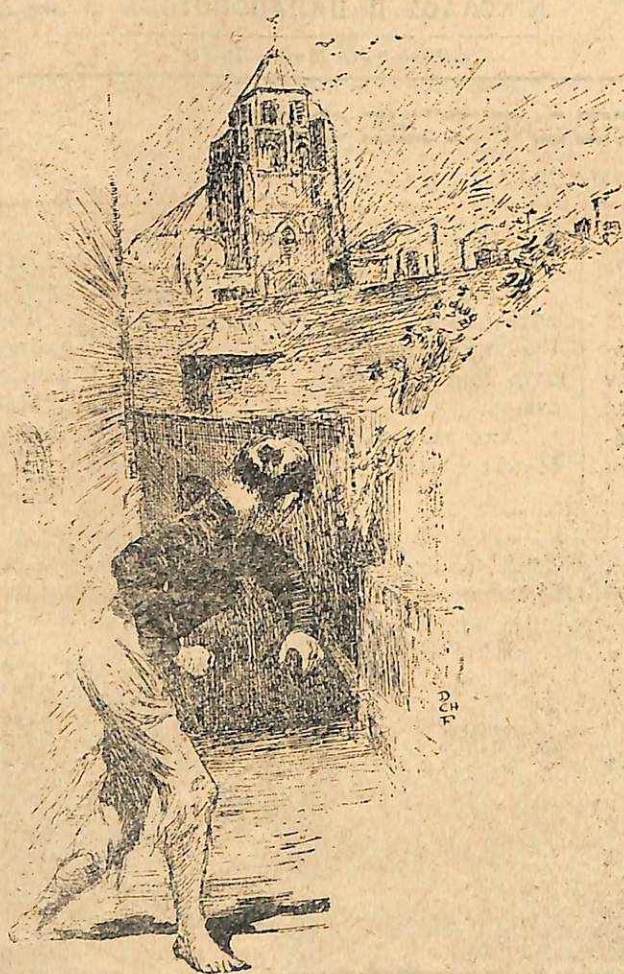
"Εδωσε στον έαυτό του την υπόσχεση να το φυλάξη, να το κρατήσει πάντοτε επάνω του, έτσι ώστε να μην μπορέση να το ιδη ποτέ κανείς, και ήθελε να κρατήσει την υπόσχεση αυτήν. Το κάτω-κάτω, αυτό δεν ήταν ο μόνος θησαυρό του;

Θησαυρός; "Οχι, ήταν κάτι παράπάνω. Ήταν ένα πράγμα σαν κι' αυτά τὰ φυλαχτάρια, τὰ γούρια, πού

οί άνθρωποι φορούν κρεμασμένα στο λαιμό τους, για να φυλάγονται από κάθε κακό ή για να αντιμετώπισουν άφοβα τον θάνατο και τούς έχθρους. Ναι, ένα φυλαχτάρι, ένα γούρι ήταν γι' αυτόν το μικρό χρυσό ναπολεόνι το κλεισμένο μέσ' στην άσημένια σακκουλίτσα, γιατί κρυμμένο έτσι μέσ' στον κόρφο του θα τον βοηθούσε — αυτό πίστευε τουλάχιστο — να πραγματοποιήσει τον πόθο του:

Νά μην είναι πια κακός!

Αυτή ήταν τώρα ή μοναδική του επιθυμία και μέσα στην πρωτόγονη

«Πήρε τον άνηφορικό δρόμο πού οδηγούσε στην εκκλησία...»

κάπως άφέλειά του, τρομαγμένος κι' αυτός ο ίδιος μπροστά σ' αυτή την τόσο μεγάλη απόφαση πού είχε λάβει, ρωτιόταν αν θα μπορούσε ποτέ να το καταφέρει αυτό το πράγμα.

Βέβαια δεν του έλειπε ή καλή διάθεση, αλλά ένδω θα εξακολουθούσε να ζή μαζί με τον μπάρμπα-Μαθιό, θα καθόρθωνε ποτέ να το πετύχει;

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις μπήκε στο σπίτι και κάθισε σ' ένα παλιό σκαμνί μπροστά στο μεγάλο τζάκι, με τὰ μάτια καρφωμένα στην κρύα στάχτη, δίχως να βλέπη τίποτε, ενώ

το μυαλό του δούλευε τρελλά.

Έκείνο πού σκεπτόταν πρώτα απ' όλα πώς έπρεπε να επιτύχη, ήταν να βρῆ ένα τρόπο να πάη στο σχολείο, στο μεγάλο πέτρινο σπίτι, όπως τ' ονόμαζε, δίχως να το πάρη είδηση ο μπάρμπα-Μαθιός. Έχοντας απόλυτη πεποίθηση στα λόγια πού του είχε ειπεί ή Σούζη και ο πατέρας της, πίστευε ότι την ίδια μέρα πού θα έμπαινε για πρώτη φορά στο σχολείο, θα γινόταν άλλος άνθρωπος. Μονάχα για να κατορθώσει να πηγαίνει, έπρεπε να βρῆ μιὰ πρόφαση για να ξεγελάση τον θείο του και να δικαιολογήση τις άπουσίες του.

Η πρόφαση αυτή, όσο και δικαιολογημένη να ήταν, δεν θα έμπόδιζε βέβαια τον θείο του να τον δέρνη άγρια κάθε φορά πού θα γύριζε από το σχολείο. Μα τί να φάη πολύ ξύλο, τί να φάη λίγο; Τό ίδιο δεν έκανε; Φτάνει να γινόταν καλός. "Αλλωστε είχε την ιδέα, ότι με τον καιρό, βλέποντας την επιμονή του ο καπετάν-Μαθιός, θα έπαυε πια να τον δέρνη και θα τον άφηνε να κάνη ό,τι του άρεσε. Και ή ιδέα αυτή έφερε ένα φευγαλέο μειδίαμα στα χείλη του. "Ω, να μη ξαναφάη πια ξύλο, ποτέ του πια! Τί ώραία θα ήταν! "Α, τότε, το καταλάβαινε, θα γινόταν δίχως άλλο καλός.

— "Ε, μικρέ, κοιμάσαι, βρέ; έκανε εκείνη τη στιγμή μιὰ χοντρή φωνή πίσω του. Καθιστός μωρέ;

Το παιδί πετάχτηκε όρθιο.

Στο κατώφλι τής πόρτας, με το σκουφί του βαλμένο στραβά, τὰ μάτια θολωμένα, το πρόσωπο ξαναμμένο, ο καπετάν-Μαθιός στεκόταν ακούνητος με τὰ δύο χέρια, στις τσέπες, έχοντας στα χείλη του ένα παράξενο χαμόγελο.

Και καθώς ο Γιάννης καρφωμένος στην ίδια θέση δεν του άπαντούσε:

— Μίλα λοιπόν, έκανε. Κοιμόσουν λοιπόν σιγά-σιγά;

Αυτή ή έρώτηση έγινε με προσηλωτή γλύκα και δεν είχε άλλο αποτέλεσμα παρά να προκαλέση βαθεία έκπληξη στο παιδί. Γνώριζε πολύ καλά τον καπετάν-Μαθιό κι' ο τρόπος του ο τωρινός του φαινόταν άνεξήγητος και καταπληκτικός: "Ο μπάρμπα-Μαθιός γύριζε απέξω κι' έβρισκε τον άνεψιό του να χαζεύη, και δεν χυμούσε επάνω του να τον

σκοτώση στο ξύλο; "Ο Γιάννης ήταν αδύνατο να εξηγήση αυτό το φαινόμενο. Μα ή έκπληξη του έγινε ακόμη μεγαλύτερη, όταν ο μεθυσμένος εξακολούθησε στον ίδιο πάντα τόνο πού προσπαθούσε να τον κάνη όσο πιο γλυκό μπορούσε:

— "Ε, λοιπόν, έχασες την γλώσσα σου; Ναι, το ξέρω, το φαί δεν είναι έτοιμο, μα το φταίξιμο δεν είναι δικό σου. "Η ώρα δεν είναι ούτε έξη καλ-καλά.

Ύστερα, αφού πέρασαν λίγες στιγμές, συνέχισε:

— "Αλλωστε, εγώ δεν ήρθα για να φάμε. "Ηρθα γι' άλλο λόγο. "Ελα δω κοντά, άνιψιέ!

Αφού προχώρησε δύο-τρία βήματα μέσα στην κάμαρα, ο καπετάν-Μαθιός είχε πέσει βαρύς επάνω σε μιὰ καρέκλα.

(Ακολουθεί)

KIM ON ALKIDHS

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΝΥΧΤΑ

Την ώρα πού αρχίζει να πέφτη γύρω μου το σκοτάδι, δοκιμάζω το μικρό συναίσθημα πώς κάτι τελειώνει για μένα όριστικά. Κλείνω νευρικά το παράθυρό μου κι' ανάβω το φως. Και είναι τότε σά να κατεβαίνη βαρειά μιὰ αυλαία έντός μου, κλείνοντάς μου έτσι ένα ολόκληρο κόσμο άνησυχιών και άναζητήσεων.

Μιά μέρα πού χάνεται... Μιά μακριά σειρά από στιγμές, πού πέρασαν ή μιὰ πίσω απ' την άλλη, χωρίς να φήσουν τίποτα στο πέρασμά τους.

Η μόνωσή μου τις ώρες αυτές μου γίνεται καταθλιπτική και ζητώ να τη διασκεδάσω με τή συντροφιά των μακριών ίσκιων πού με τριγυρίζουν: Είναι οι ψυχές των παλιών πραγμάτων τής κάμαράς μου, πού κουράστηκαν όλη τη μέρα να σωπαίνουν και θέλουν τώρα να βρούν έκφραση.

Σε μιὰ γωνιά, πάνω στο λευκό κρεβάτι με περιμένει ο ύπνος. Μάταια κι' αν πασχίζω να το ξεφύγω. Το ξέρω καλά πώς στο τέλος θα το παραδοθώ.

Ένα σκοτεινό χάος ανοίγεται σιγά-σιγά μπροστά μου, και βυθίζομαι όλοένα μέσ' σ' αυτό — παρατώντας έτσι τον έαυτό μου στις άόρατες δυνάμεις πού με κυβερνούν αυτές τις στιγμές.

Το πνεύμα μου στέκει αδύναμο και ναρκωμένο για να συλλάβη το νόημα αυτών των στιγμών — των στιγμών πού καταλούν κάθε δύναμη και κάθε επιθυμία μας...

Μάταια κι' αν αγωνίζομαι να κρατηθώ από μιὰ οποιαδήποτε σκέψη,

απ' ένα σημείο φωτεινό. Νοιώθω καλά να μ' έγκαταλείπουν όλα όριστικά, άνεπανόρθωτα...

Και τότε, για λίγα δευτερόλεπτα, για μιὰ μόνο στιγμή — λίγο πριν χά-

σω την τέλεια συναίσθηση του έαυτού μου — δοκιμάζω την ήδονή τής πλήρους γαλήνης, πού την είπαν άδερφή του θανάτου...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

Έκεί κάτω στο περιβόλι, κοντά στον έρειπωμένο πύργο, είναι μιὰ γέφυρη φουντούκια. "Έχει πολλά φουντούκια, βεβαιώνει ο Γεώργιος πού την κοίταξε καλά. Πάμε να ιδούμε.

"Όλα τὰ παιδιά ξεσηκώνονται και πάνε.

— "Ω! κάνει άξαφνα ή Λούση. "Ιδέστε κείνη τή φωλιά! ακούστε πώς φωνάζουν τὰ πουλάκια!

— Και ίσα-ίσα πάνω στον καλύτερο κλώνο, λέει ο Πετράκης, στον κλώνο πού έχει τὰ περισσότερα φουντούκια!

— Μη τον άγγίξης! θά πέση κάτω ή φωλιά. "Επειτα τὰ φουντούκια είναι άγουρα.

Μα ο Πετράκης είναι λιχουδής. "Αμα θέλη να φάη κάτι τί, δεν άκουει τίποτα. Ούτε τις φωνές των μικρών πουλιών. Σμαρφαλώνει στη φουντούκια, άρπάζει τον κλώνο, κι' ή φωλιά πέφτει κάτω μαζί με τὰ πουλάκια. Τὰ καϊμένα τὰ μικρά, πώς είναι τρομαγμένα, πώς ξεφωνίζουν άπελπιστικά, και πώς ή μητέρα τους κι' ο πατέρας πετούν όλόγυρα στο δέντρο και κά-
νουν «κουϊ! κουϊ!» με θυμό και φόβρα!

— Είσαι κακός! λέει ή Λούση του Πετράκη. "Ιδές τί έκαμες! "Αμαρτία ήταν να ρίξης μιὰ φωλιά για λίγα άγουρα φουντούκια!

Πραγματικώς, τὰ φουντούκια ήταν άγίνωτα κι' ο Πετράκης, άμα δοκίμασε ένα, τὰ πέταξε όλα.

Τώρα είναι λυπημένος, αισθάνεται μεγάλη τύψη για το κακό πού έκαμε και τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

— "Εσύ πού ξέρεις να σμαρφαλώνης στα δέντρα, του λέει πειραχτικά ο Τοτός, ξαναβάλε τή φωλιά στη θέση της, αν μπορείς.

Ναι, θα δοκιμάση. "Η Παυλίνα σιάχνει στα χέρια της τή φωλιά, πού με το πέσιμο είχε χαλάσει ή Λούση βάζει μέσα ένα-ένα τὰ πουλάκια, ο Πετράκης την παίρνει με προσοχή και, σμαρφαλώνοντας πάλι στο δέντρο, την τοποθετεί σιγά-σιγά στη θέση πού ήταν.

"Η μητέρα κι' ο πατέρας των πουλιών εξακολουθούσαν να φωνάζουν. "Αλλά καθώς βλέπουν τή φωλιά στη θέση της, σωπαίνουν από χαρά, έλπιδά κι' άγωνία. "Αλήθεια, τους την ξαναδίνουν τὰ κακά εκείνα παιδιά; Περιμένουν ως να κατεβῇ ο Πετράκης πού τον φοβούνται. Και τότε τρέχουν κοντά στη φωλιά και πετούν από πάνω της, σά να θέλαν να την ύπερασπισθούν από καινούργια επίθεση. Βγάζουν κάτι άγρια «κουϊ! κουϊ!» σά να λένε: «"Ας ξαναόρθη ο ληστής να μās πάρη τὰ παιδιά μας, κι' αν δεν του βγάλουμε τὰ μάτια, να μη μās ξαναπούν πουλιά!»

Τὰ παιδιά από κάτω κοιτάζουν σιωπηλά. Το δράμα αυτό τὰ είχε συγκινήσει. Ευτυχώς το κακό είχε διορθωθεί. "Αλλά δεν συμβαίνει πάντα έτσι. Πολλές φορές γίνονται κακά πού κανένας δεν μπορεί να τὰ διορθώσει.

"Ωστόσο το καινούργιο κίοςκι είχε τελειώσει κι' οι έτοιμασίες για τὰ εγκαίνια άρχίζουν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΥΦΛΟΙ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τρεις τυφλοί περπατούσαν μια μέρα κοντά σε μια πόλη. Ντυμένοι πολύ φτωχικά, πήγαιναν μόνοι, δίχως να έχουν καν ένα παιδί να τους δείχνει το δρόμο. Με το ραβδί στο χέρι πλησίαζαν ολοένα προς την πόλη...

Ένας πλούσιος ιππότης που έρχόταν από τη μεγάλη πολιτεία με λαμπρή ακολουθία, με ιπποκόμο και υπηρέτη, κι' ήταν ο ίδιος καθάλλα σ' ένα θαυμάσιο άλογο, συνάντησε στο δρόμο τους τρεις τυφλούς. — Κάνε να δεις τους οδηγεί, δεν βλέπουν ούτε τόσο δά, κι' όμως πώς τα καταφέρνουν να ακολουθούν το δρόμο τους; σκέφτηκε ο ιππότης.

Όταν η συνοδεία πλησίασε περισσότερο, οι τυφλοί τραβήχτηκαν στην άκρη κι' είπαν απλυνώντας το χέρι: — Έλεηστε μας, σεις που περνάτε; έχουμε τρεις μέρες να φάμε κι' είμαστε τα πιό δυστυχισμένα πλάσματα, γιατί τίποτα στον κόσμο δεν είναι σαν τα μάτια.

Ο ιππότης, που ήταν αγαθός, μα του άρεσε πολύ να στετιεύεται, φαντάστηκε τότε μια παράξενη κωμωδία.

— Πάρτε, τους είπε (χωρίς να βαστάει τίποτα), να μια πιστόλα (*) και για τους τρεις σας.

— Ο Θεός να σας ευλογή και να σας φυλάει, είπαν μαζί οι τυφλοί, να μια άλλη θινή γενναιοδωρία! (Ο καθένας τους νομίζει ότι ο σύντροφός του πήρε το νόμισμα...).

Ο ιππότης, αφού απομακρύνθηκε λίγο, κατέθηκε από τάλογο και πλησίασε πάλι σιγά σιγά για νακούση τους τυφλούς και να γελάσει με το παιχνίδι τους.

— Ξέρετε, έλεγε ο ένας, τί να κάνουμε; μια πιστόλα! μα είναι όλο κληρη περιουσία! να πάμε ίσια στην πόλη που έχει τόσα καλά πράγματα.

— Καλά λές, είπαν οι άλλοι, και ως πηγαίνουμε με πιό γρήγορο βήμα.

Ζωηροί λοιπόν και χαρούμενοι φτάνουν στην πόλη. Ο ιππότης μας τους ακολουθεί πάντα. Να μάλιστα ένα ξενοδοχείο, γιατί ακούεται ή φωνή του ξενοδόχου:

— Έδω βρίσκετε το διαλεχτό κρασί το φεινόν, τα κρέατα τα νόστιμα και τα φρέσκα ψάρια. Έδω φιλοξενούμε και τους πεζούς και τους καβαλλάρηδες. Για ποιόν είναι λοιπόν το καλό γλέντι;

Οι τυφλοί μπάνουν χωρίς διαταγή. Φωνάζουν τον ξενοδόχο:

(*) Παλιό νόμισμα δέκα φράγκων.

— Έμπρός λοιπόν, του λένε, να μάς σερβίρης γρήγορα. Μας άρέσει να ταξιθεύουμε με παλιόρουχα, μα οι τσέπες μας είναι καλά γεμισμένες πάντα. Ετοιμάσε μας ένα καλό δωμάτιο, γιατί όλα κι' όλα, αγαπάμε την καλοπέραση.

— Αφέντες, είπε ο ξενοδόχος πρόθυμα, σ' όλα την πόλη δε θα μπορούσατε να βρήτε καλύτερ' απ' εδώ.

— Παράξενοι αφεντάδες, λέει μόνος του, ντυμένοι σ' αζητιάνοι! Καλά λένε πως το ράσο δεν κάνει τον καλόγερο!

Τους βάζουν λοιπόν στο καλό δωμάτιο, ψηλά στο πρώτο πάτωμα, κι' εκεί, κοντά σε μια καλή φωτιά, τους σερβίρουν κρεατόπηγτες και κοτόπουλα και το καλύτερο κρασί της χώρας. Κι' οι τρεις φωνάζουν και φλυαρούν, διασκεδάζοντας με την καρδιά τους ως τα μεσάνυχτα. Επιτέλους κοιμούνται σε ωραία μαλακά κρεβάτια σ' άσωστοι αφέντες.

Ο ιππότης επίσης διανυκτέρευσε εκεί, ανυπόμονος να ιδεί το τέλος της φάρσας.

Πρωτ' - πρωτ' ο ξενοδόχος ήταν στο πόδι και λογάριάζε με το γκαρσόνι τί είχε να εισπράξει.

— Τ'α κρασιά, οι κρεατόπηγτες και τ'άλλα κάνουν τρία φράγκα τουλάχιστο. Για τον ιππότη βάλτε ένα μισο φράγκο με την ακολουθία του κι' αυτόν δε φοβάμαι, μα για τους τρεις ψευτοκουρελήδες... Πήγαινε παρακάλεσέ τους να κατέβουν να με πληρώσουν.

Το γκαρσόνι εκτελεί τη διαταγή.

— Μόνο κι' αυτό να μη σκοτίζεται το αφεντικό σου, λένε οι τυφλοί, θα πληρώσουμε και με το παραπάνω.

— Πόσα θ' αρέσουμε, παρακαλώ;

— Τρία φράγκα, κύριοι.

— Σύμφωνοι! έμπρός ως κατέβουμε απ' εδώ.

Κατεβαίνουν και πλησιάζουν τον ξενοδόχο.

— Κύριε, έχουμε μια πιστόλα — κι' είναι μάλιστα λαμπρή κι' ολοκαίνουργη. Δόστε μας, παρακαλώ, τα ρέστα.

— Ευχαρίστως, απαντά ο ξενοδόχος.

— Αυτός που την έχει ως τη δώση λοιπόν! Γιατί εγώ δεν την έχω μια φορά.

— Ούτε εγώ.

— Ο Γιάννης λοιπόν.

— Μα την πίστη μου δεν έχω τίποτα.

— Πιός την έχει λοιπόν; Έσύ;

— Ή εσύ;

— Κάνετε γρήγορα, γιατί θα φάτε ξύλο, λέει καταθυμωμένος ο ξενοδό-

χος. Δεν θα φύγετε απ' εδώ, αν δεν με πληρώσετε.

— Μη φοβάστε, κύριε, θα σας πληρώσουμε, φωνάζουν οι τυφλοί.

Μα ή φιλονεικία τους ξαναρχίζει.

— Γιάννη, λέει ο ένας, δώσε λοιπόν την πιστόλα. Περπατούσες μπροστά, εσύ την πήρες.

— Μαλλον εσύ που έρχόσουν τελευταίος, δόσε την λοιπόν!

— Μα το Θεό με περιπαίζουν αυτοί εδώ, λέει ο ξενοδόχος και τους δίνει από μια σπρωξιά. Φέρε μου εδώ το ραβδί να τους δείξω πως πληρώνουν, φωνάζει στο γκαρσόνι.

Στάναμεταξύ ο ιππότης από την κάμαρά του άκουσε όλα κι' έσκαζε στα γέλια με τη σκηνή που γινόταν. Μόλις όμως κατάλαβε πως ή υπόθεση γύριζε άσχημα, παρουσιάστηκε στον ξενοδόχο και τον ρώτησε τί είχε και τί γύρευαν αυτοί οι άνθρωποι.

— Έφρχαν κι' ήπιαν χτές για τρία φράγκα, απάντησε ο ξενοδόχος, και για πληρωμή τώρα με κοροϊδεύουν. Άλλα θα τους διορθώσω καλά! πιστέψτε με ότι δεν θα ξεχάσουν το μάθημά μου.

— Βάλτε τα καλύτερα στο λογαριασμό μου, είπε ο ιππότης, σας χρεωστώ έτσι τεσεράμισι φράγκα. Δεν πρέπει να είναι κανείς σκληρός στους φτωχούς.

— Πολύ ευχαρίστως, απαντά ο ξενοδόχος, είστε ένας αληθινός ιππότης γενναίος και δίκαιος.

Κι' έτσι εξόφλησαν οι τυφλοί.

Έκείνη την ώρα κτυπούσε ή καμπάνα της εκκλησίας για τη λειτουργία.

— Για πές μου, ξενοδόχε, ξέρεις τον άββα του μοναστηριού; θα του έκανες πίστωση κι' αυτά τα τεσεράμισι φράγκα;

— Καί βέβαια θα του έκανα, είπε ο ξενοδόχος ανύποπτος.

— Καλά λοιπόν, πάμε μαζί στο μοναστήρι κι' ο παπάς θα σε πληρώσει. Έπιστατεί, ξέρεις, σε μερικά χτήματα που έχω σ' αυτή την περιφέρεια...

Ο ξενοδόχος δίνει μερικές διαταγές πριν φύγει ο ιππότης παραγγέλλει στον ιπποκόμο να φέρη τάλογο, καθαλλικεύει, βάζει και τον ξενοδόχο στα καπούλια και πάνε στο μοναστήρι. Μπαίνουν μέσα, προχωρούν και κάθονται κοντά στους ψάλτες. Σε λίγο ο ιππότης λέει:

— Δεν είμαι ευκαίρος νακούσω όλη τη λειτουργία, πάω να πω του παπα να σου μετρήσει τεσεράμισι φράγκα μόλις τελειώσουν οι ψαλμοί.

— Όπως θέλεις, του απαντά ο ξενοδόχος, έλος έμπιστός σου.

Ο παπάς ετοιμαζόταν να διαβάσει

λίγακι άργά — ότι τέτοια νίλα δεν θα την πάθινε ποτέ ποτέ άλλη φορά. Μα ήταν στο χέρι του;

(Απ' το Γαλλικό) ΕΜΜ. Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΡΗΝΙΩΣ

Δραματάκι σε 3 εικόνες με έντερμέτζο

ΠΡΟΣΩΠΑ

MATINA, 40 χρονών.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ, 16 χρονών } παιδιά της.

ΡΗΝΙΩ, 18 χρονών }

MANIA, ή γριά μητέρα της.

ΣΠΥΡΟΣ, 17 χρονών, φίλος του Δημητρώ, κουτσός.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΙΝΤΕΡΜΕΤΖΟΥ:

Η οικία του πατέρα

Ο χορός των ψυχών

Η σκηνή σύγχρονη σ' ένα χωριό

ΕΙΚΟΝΑ Α'.

Ένα χωριότιμο περβόλι. Δεμονίες, πορτοκαλιές, διάφορα λαχανικά, λιγоста λουλούδια. Πηγάδι. Στο βάθος φαίνεται το σπίτι. Ίσόγειο χαμηλό. Όταν ανοίγει ή αλλαία, ή Ρηνιώ, ένα μισοπάλαβο, ήλιθιο κορίτσι, κόβει άνθια απ' τη λεμονιά και στολίζει το κεφάλι της. Δίπλα της ένας γεμάτος κουβάς με νερό.

Ρηνιώ, τραγουδάει:

Λεϊμόνι ρέ
λεϊμόνι μπουδάτο
κι' από πέ
κι' από περιβόλι αφράτο
Λεϊμονάκι μπουδάτο
κι' από πέ...

Ε, χέ, χέ... (γελάει ήλιθια). Πριν προφτάσετε να γίνετε λεϊμόνια, χράπ! χρούπ!... σ'α ήκουψ και στολίστηκα... Αμή, νύφη δεν είμ' ιγώ; Γιατί μαθές να μη στολιστώ με λεϊμονάνθια; Χέ... χέ... (προσπαθεί να δει το πρόσωπό της στο νερό του πηγαδιού). Αϊ, μάννα μου, μυρίλα... Πώ, πώ, ά μπορείς, δες τη φάτσα σου εδώ μέσα... κι' όμως την κλειδούνα... Χέ, χέ, χέ... Τ' είδα γώ... τ' είδα γώ... (Μια φωνή μέσ' απ' το σπίτι.)

— Ρηνιώ!... Μωρή Ρηνιώ... Τσάκισι μωρή, κι' φέρε το νερό!... τί κάνεις τόσην ώρα... ζωντόβολο!...

Ρηνιώ, φωναχτά. — Στολίζουμι για το γάμο μου!... χέ... χέ... (ήσυχια μόνη της) θ' αρχινήση πάλι ή μανιά μου... ού!...

(Προβάλλει στην πόρτα του σπιτιού ή γριά.)

Μανιά. — Έλα ντέ... Φέρ' το νερό... Αμ μ' έμποδάνε τα ποδάκια μου, κακόμοιρο... αλλιώς θα το κουβάλαγα γώ και θα ήσθαιζα... Αάχ... κατάρρα του σπιτιού μας... (μόνη της). Τί βόσκανο αυτή ή κοπέλλα... Δυστυχ η Ματίνα. Νάταν

καλά, σαν όλες τις κοπελιές του χωριού, θα την είχε δεξί της χέρι τώρα. Τί να σου κάνη πιά κι' ο δύστυχος ο Δημητρώς... Στα τιμέντα... μπάς έχει και καμιά... (Απ' την πόρτα του κήπου μπαίνει ο Δημητρώς.)

Μανιά, δυνατά. — Κατά φωνή και το πουλί... Καλώς τονε... Πώς τόσο γρήγορα σήμερις;

Δημητρώς. — Κόπηκε το ρεύμα και δε μπορούσαμε να δουλέψουμε και μάς άφησαν μια ώρα αρχύτερα!...

Μανιά. — Α, μπράβο... (στη Ρηνιώ). Άντε σύ... πήγαινε το νερό, και φτιάσε τον καφέ του αδερφού σου...

Ρηνιώ, στο Δημητρώ. — Μου πάνε όμορφα τα λουλούδια, αδερφάκι; Δημητρώς, τρυφερά. — Ίδια εικόνα μουσαι... μπράβο, Ρηνιώ. (της χαϊδεύει τα μαλλιά αφορημένα.)

Ρηνιώ, ξαφνιασμένη. — Μπά! πώς τόπαθες και δε μουδωκες καμιά κατραπακιά!... Χέ, χέ... (ξεφωνίζει) έφταξα!... (Αρπάζει τον κουβά και μπαίνει τρέχοντας στο σπίτι.)

Μανιά, την κοιτάζει και κουνάει το κεφάλι της. — Κάθε μέρα και χειρότερα γίνεται. Το περιγέλιο του χωριού... «Η σαλή!... ή σαλή!...» όλα τα παιδιά έτσι ξεφωνίζουν μόλις τη δουνε. Δεν κοιτάει το κακόμοιρο να ξεμυτίσει. Που θα πάη αυτή ή ιστορία, παιδί μου; Μόνο μια μεγάλη χαρά είχε ο γιαντρός πως θα μπόραγε να τη γιάνη. Μα δε βαρύνει. Η μηνιγγίτις δε χορατεύει. Κάτι αφίνει πάντα. Δε χάσαμε το κορίτσι, μά' χάσε αυτή τα συλλοικά της. Χερότερα... Αχ, πώς έδωκε ο Θεός και σ' έχουμε και σένα. Τί θα γενόμαστε οι έρμες μονάχες μας μ' αυτό το παλαδό;

Δημητρώς, σκληρά. — Θα τα βολέβατε!...

Μανιά. — Ένας λόγος είν' αυτός, παιδί μου. Δίχως το δικό σου στήριγμα χαμένες θα πηγαίναμε, παιδάκι μου (κάνει να τον αγκαλιάσει).

Δημητρώς, τραβιέται απότομα. — Άσε με... ούφ! Δε θέλω τ' άγκαλιάσματά σου!... Δεν είμαι πιά κανένα μωρό... Η μπάς και νομίζεις πως είναι ο καιρός που μ' επαιρνες στα γονατά σου και με χόρευες, έ;...

Μανιά, με παρόλογο. — Μικρούλη μου...

Δημητρώς, ειρωνικά. — Μικρούλη μου... Τί μάς λές!... Μικρούλη σου... κοντζάμ άντρας με μουστάκια!...

Μανιά. — Όχι δά και μουστάκια που τα βλέπεις εσύ; (γελάει αγαθά,

σέ λίγο σοβαρεύεται). Μά καλά, τί έ-
παθες έσύ σήμερα;... Άνάποδος μου
φαίνεσαι. Χαϊδεύεις και μιλάς με τό
γλυκό στη Ρηγιώ, πού ποτές στη
ζωή σου δέν τ'όκανες. Όλο από κλώ-
τσο σέ βρόντο την παίνεις. Και μέ-
να, τη μανιά σου πού την αγαπάς και
τη χαϊδολογάς πάντα σου, σήμερα μ'
άποπαίρνεις σά νάμουνα... Παράξε-
νος μου φαίνεσαι, τέλειωσε!...

Δημητρός.— Έκστόχησα αλήθεια
νά στο πώ. Καθώς έρχόμουνα και
πέρναγα από την Άρετή, βγήκε στο
παρεθύρι ή μάννα μου, και μούπε νά
πας εκεί δά-νάς και σύ. Ό γέρο-Μή-
τρος, λέει, πνέει τά δλίσθια και σέ θέ-
λουμε και σένα... Είναι βαριά, λέει.

Μανιά.— Νά πάω, γίόκα μου, νά
πάω... Κι' άπέ σά θά γυρίσουμε, ό
Δημητρός θάνα: πάλι τού καλόδο-
πιδάκι πού ξέρουμε, έ, πουλί μου;
(τού χαϊδεύει τά μαλλιά).

Δημητρός, ανυπόμονα.— Ναι, ναι,
τό καλόδοπο παιδάκι πού ξέρετε...
ούμ!... Μ' άντε πιά στο καλό, χρι-
στιανή μου, σέ καρτεράνε...

(Κάθεται στο πεζούλι τού πηγα-
διού, με την απόφαση νά μὴν ξανα-
μιλήσει. Η γριά τραβάει τή μπόλια
της στα μαλλιά, τού ρίχνει σάν ξα-
φνιασμένες ματιές, και στο τέλος
στρέφεται πρὸς τό σπίτι και φωνά-
ζει στη Ρηγιώ).

Μανιά.— Ρηγιώ!... έγω πααίνω
στην κυρά-Άρετή, φτιάσε σὺ τόν κα-
φέ τ'άδερφου σου.

Ρηγιώ, βγαίνει σ' ένα παράθυρο,
και κάνει τό στρατιωτικό σχήμα.—
Διατάξτε!... (ξαναμπάνει).

**Μανιά, ένῳ φεύγει άπ' την πόρ-
τα τού κήπου, κουνώντας τό κεφάλι
της.**— Έχετε τρελλούς;... Έχουμε
πολλούς!... (χάνεται).

(Γιά λίγη ὥρα είναι ήσυχία, μά
σέ λιγάκι ακούγεται ή φωνή της Ρη-
γιώ, πού τραγουδάει μέσα στο σπίτι
δίχως νά φαίνεται).

Η φωνή της Ρηγιώ:

Κι' ά, δέ μου δώκει ή μάννα σου
τά δσα μούχει τάξει,
Έδω κοντά είν' ή θάλασσα
κι' άς πάει νά σέ πετάξη...

ταραλαρό, ταραλαρό, τρέχα, παιδί μου
μου γιά νερό... Δημητρός!... Καλέ
Δημητρός!... Έλα μέσα στο σπίτι,
γιατί άρχινισε νά σκοτεινιάζει και
σκιάζομαι. Θάρθουν οι βρουκόλα-
κοι!...

Δημητρός, δίχως νά κουνηθῇ.—
Τώρα!... Σώπα... Έρχομαι. (Σφυ-
ρίζει συνθηματικά κι' άφουγκράζε-
ται, πιάνει τό κεφάλι του, σφίγγει τά
μηρίγγια) Θέ μου, Θέ μου, τί νά κά-
νω... τί νά κάνω... Άχ, νά με
φώτιζε ή Παναγιά!... (Ένα σφύριγμα

τού άπαντάει). Ά, έρχεται... έδω
κοντά καρτέρηγε. Και τώρα;

Η φωνή της Ρηγιώ:

Έδω κοντά είν' ή θάλασσα
κι' άς πάει νά σέ πετάξη...

**Σπύρος, κουτσός, έρχεται περπα-
τώντας σιγά.**— Μονάχος;...

**Δημητρός, κατεβαίνει άπ' τό πη-
γάδι.**— Ναι, ναι, κι' ή μάννα κι' ή
μανιά είναι πακιμένες στῆς Άρετής,
πού χαροπαλεύει ό πατέρας της.

Σπύρος.— Έ; τά έτοιμάσες τά
ρουχά σου;...

Δημητρός, σιγά.— Όχι.

Σπύρος.— Γιατί, καλέ; Έλα τρέ-
χα και μόλις έχεις καιρό, σ' ένα τέ-
ταρτο θά περάσει τό τραινάκι. Κι'
είναι τό τελευταίο, τό ξέρεis. Άν τό
χάσεις, πάει κι' ή ευκαιρία γιά νά
πας στην Άθήνα. Τό βαπόρι φεύγει
προυνό-προυνό, δέν έχεις καιρό. Θά-
πρεπε νά παρπατάς ὥρες μέσ' στη
νυχτιά, και ζήτημα... Έλα ντέ...

Τί κάθεται σά νά μαρμαρώθηκε; Τά
κανόνισα όλα. Καμαρότος. Τσεντέζι-
μο δέ θά πλερώσης, και θά πάρης
και πουρμπουάρια γιά τά πρώτα σου
έξοδα στην πολιτεία. Άχ, και νάχα
την τύχη σου! Άλλος σπέρνει κι' άλ-
λος θερίζει σ' αυτόν τόν άδικο τό
ντουινά. Μά δέ φτάνει τίποτε άλλο,
αυτό τό κουτσοπόδαρο (δείχνει τό
πόδι του) Έκεί πού λές, θέ νά-
δρῆς τό μπάρμπα μου. Όχου κα-
φενείο πού τῶχει στην Άθήνα! Κρού-
σταλα, καθρέφτες, λεχτρικά. Μούρ-
λια!...

Δημητρός, με ρεμβασμό.— Νά
τάβλεπα μιά βολά κι' άπέ άς πέ-
θαινα...

Σπύρος.— Και μὴ δέ θά τά ι
δῆς;... Θά δῆς τί προστάτη θά-
δρῆς στο μπάρμπα μου. Γερὸ παιδί
νάνα: λέει, κι' έπιδέξιο κι' έξυπνο,
και θά σέ κάνη γκαρσόνι πρώτης.
Και λίγο-λίγο, ποίος ξέρει τά γραμ-
μένα, θάνοίξης και δικό σου μαγαζί!
Νά τύχη μιά φορά. Καφενείο στην
Άθήνα. Όχι ψέμματα!... Η μπάς
και θά χανόσουνά έδω κλεισμένος στο
χωριό, έργάτης στα τοιμένα; Έσύ
τό έξυπνότερο παιδί τού χωριού. Με
τή σέσουλα θά μαζώνῃς τά λεπτά έ-
κει κάτω...

Η φωνή της Ρηγιώ:

Καλογεράκι, θά γενῶ...

Δημητρός.— Άκου, ή άδερφή
μου... Ό...

Σπύρος.— Η παλαβή!... Χαλάει
τόν κόσμο. Τύχη πού την έχεις, μω-
ρέ παιδί μου, νά γλυτώσης άπ' αυτή
την κόλαση. Μά καλά, όλο μένα θά-
φῆνης νά μιλάω; Γιατί δέ λές μήτε
λέξη; Τί έπαθες;

Δημητρός.— Παλεύω...

Σπύρος, κάνει σημείο σά νά λέη:
«σοδοτρίμε;». — Δέν είμαστε καλά...
Μέ τί παλεύεις;...

Δημητρός.— Με φαντάσματα...
Τού πατέρα μου τό φάντασμα...
(Ακούγεται σφύριγμα τραινίου).

Σπύρος.— Βρέ άς τις παλαβομά-
ρες, και τρέχα νά έτοιμάσης τά ρού-
χα σου!...

Δημητρός.— Σέ γέλασα, έτοιμα
τάχω. Ός και τό γράμμα τῶχω έ-
τοιμο. Νά, κάτω άπ' τό μαξιλάρι της
μανιάς μου τῶχω βαλμένο, μά... Μά
δέν ξέρω τί νά κάνω; τί νά αποφασί-
σω. Νά φύγω; νά κάτσω;... Θέ μου,
Τρεῖς γυναίκες έρμες, από μένα κρέ-
μονται, και νά τό σκάσω κρυφά σάν
τόν κλέφτη; δέ μου βαστάει, πῶς νά
στο πώ;...

Ρηγιώ, βγαίνει στο παράθυρο.—
Δημητρός!... Αυτό εἶσαι;... (τόν
βλέπει) Ά... Οι ίσκιιοι γιομίσανε τό
σπίτι, έλα!... Φοβάμαι!...

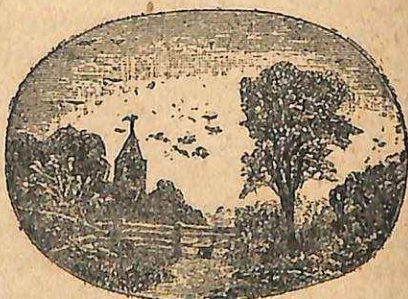
Σπύρος.— Τῇ βλέπεις; Έτσι θά
καταντήσης και σύ. Πάρε τά ρουχά
σου και πάμε, πάμε, νά σωθῆς!...
(Ακούγεται δεύτερο σφύριγμα). Άχ,
δέν θά προφτάξης, μά έλα λοιπόν, τρέ-
χα. (Ό Δημητρός σηκώνεται σάν
αυτόματο, τρέχει πίσω από κάτι
θάμνους, πέρνει ένα μπόγο κι' ένα
δισάκι, και δίχως νά ρίχνη μιά μα-
τιά πίσω του, φεύγει τρέχοντας σάν
τρολλός. Ό Σπύρος τόν ακολουθεῖ
κουτσαίνοντας).

Σπύρος.— Στάσου ντέ νά σ' άπο-
χαιρετήσω. (Χάνεται. Γιά λίγο ή
σκηνή μένει άδειανή σέ λίγο φαίνε-
ται στην πόρτα ή Ρηγιώ).

Ρηγιώ.— Δημητρός! Πού πήγες,
καλέ; μόνη μ' άφήσατε;... (Κάνει
νά βγῇ, μά φοβάται, έχει πιά σκοτει-
νιάσει έντελῶς) Δημητρός; Κι' άν με
ζώσουν οι σκιές;... Δημητρός! (προ-
χωρεῖ στόν κῆπο και ψάχνει φωνά-
ζοντας δλοένα) Δημητρός, Δημητρός,
(βγαίνει στο δρόμο τρέχοντας κι' ή
φωνή της ακούγεται όλο και πιό ά-
δύνατη) Δημητρός, Δημητρός... Οι
ίσκιοι!...

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Η κυρία Βάν-Κούρτ μπῆκε μέσα
πρώτη, κι' άφου άνασῆκωσε έλαφριά
τό μακρύ της φόρεμα, έδωσε τό δεξί
της χέρι στην κυρία Σάνδερσον και
της έσφιξε έλαφρά τά δάκτυλά της.

— Ό, πόσο χαίρομαι πού σάς βλέ-
πω, τί γίνεσθε, καλά; εἶπε στην κυ-
ρία Σάνδερσον.

Ακολουθώντας πιστά τῇ συμβου-
λή πού τῆς εἶχε δώσει ό Ριχάρδος
και νομιζοντας ότι τό καλύτερο πού
είχε νά κάνη ήταν ν' ακολουθήσει
τό παράδειγμα πού έβλεπε, ή Μπέτ-
τυ σῆκωσε με τ' άριστερό της χέρι
τῇ φούστα της, (πού δέν είχε καμμιά
ανάγκη νά σηκωθῇ γιατί της έφθανε
ὡς τά γόνατα), και φέρνοντας τό δε-
ξί χέρι πρὸς τά έμπρός έσφιξε τά δά-
κτυλά της κυρίας Σάνδερσον, λέγον-
τάς της, ὅπως εἶχε άκούσει την κυ-
ρία Βάν Κούρτ νά λέη:

— Ό, πόσο χαίρομαι πού σάς
βλέπω! Τί γίνεσθε, καλά;
Η καίμένη ή Μπέττυ δέν ῆξερε
άκόμη πῶς δ, τι ταιριάζει στη μιά ή-
λικία δέν ταιριάζει στην άλλη, και
πῶς ένα κοριτσάκι γίνεται γελοίο, ε-
ταν θέλει νά μιμηθῇ τούς τρόπους
μιάς κυρίας.

Ευτυχῶς κανείς δέν πρόσεξε τῇ
μικρῇ αὐτῇ σκηνῇ έκτός άπ' την κυ-
ρία Σάνδερσον, πού διασκέδασε έξαι-
ρετικά, δίχως ὅμως νά δείξῃ τίποτα
στό κοριτσάκι.

Σέ λίγη ὥρα ή κυρία Βάν Κούρτ
τῇ ρώτησε πού βρισκόταν τό πρό-
σωπο πού τούς είχε μιλήσει ό Ρι-
χάρδος, και τότε ή κυρία Σάνδερσον
τούς έδειξε τῇ μέλλουσα «γιαγιά»
τῆς Μπέττυ.

Η κυρία Κίνσεϋ καθόταν απόμε-
ρα στο άλλο σαλόνι, φαίνόταν ὅμως
καλά από τῇ θέση εἶπου βρισκόταν ή
μῆς Μάργκαρετ κι' ή μητέρα της κι'
έτσι μπόρεσαν νά την παρατηρήσουν
με την άνεσή τους, δίχως εκείνη νά
τό αντιληφθῇ.

Μου φαίνεται πολύ καθῶς πρέ-
πει, εἶπε ή κυρία Βάν-Κούρτ.

— Κι' έγω τὴν ἴδια γνώμη έχω,
έκανε ή κόρη της.

— Θά πάω νά τῇ ρωτήσω αν θέ-
λῃ νά γίνῃ γιαγιά μου, τὴν έκοψε ή
Μπέττυ, παίρνοντας γοργά-γοργά τὴν
ἀπόφασή της.

— Έλα, Θεέ και Κύριε! Πάει κιό-
λας! φώναξε ό κύριος Μόρρις. Τί ά-
συλλόγιστο κορίτσι! Τί θά τῆς πῇ
άραγε τῆς κυρίας Κίνσεϋ;

— Αφήστε την νά κάνῃ ὅπως ξέ-

— Ό, ναι κυρία, και πιστεύω πῶς
και σεις θά θελήσετε νά γίνετε ή για-
γιά μου, γιατί τό πρόσωπό σας μ' ά-
ρέσει πολύ.

— Καλά λοιπόν. Πάρε αὐτό τό
σκαμνάκι και κάθισε κοντά μου νά
μιλήσουμε.

— Όταν ή κυρία Κίνσεϋ μιλοῦσε, δέ
φαίνόταν πιά καθόλου γριά. Τό χρώ-
μα της ζωῆρευε, τά μάτια της έλαμ-
παν κι' ή έκφραση τού προσώπου
της γινόταν πρόσχαρη και συμπαθη-
τική. Φοροῦσε ένα μαύρο μεταξωτό
φόρεμα, πολύ άπλό και κάπως πε-
ρασμένης μέδας, ή Μπέττυ ὅμως τό
βρήκε ὡραιότατο.

Τό κοριτσάκι πήρε τό σκαμνί και
κάθισε στα πόδια της κυρίας Κίνσεϋ.
Όσο περισσότερο τὴν κοίταζε, τόσο
έλεγε μέσα της ότι ήταν πραγματι-
κῶς ή γιαγιά πού όνειρευόταν ν' ά-
ποκτήσει.

— Φθάνει μονάχα νά θέλῃ κι' αὐ-
τή, σκέφθηκε.
Η κυρία Κίνσεϋ τῆς ζήτησε νά
τῆς διηγηθῇ τὴν ἱστορία της κι' ή
Μπέττυ άρχισε πρόθυμα:

— Δέν είμαι κανένα πλουσιοκό-
ριτσο, κυρία. Ημουν ένα φτωχό κο-
ριτσάκι και με εἶχε ὑπηρετρία στην
πανσιόν της ή κυρία Τούκερ. Και τῶ-
ρα πέθανε ό παππούς μου και μου
άφησε ὅλη του τὴν περιουσία. Φαί-
νεται πῶς είναι πάρα πολλά χρήμα-
τα. Μιά κι' είναι λοιπόν τόσα πολλά,
έγω θέλησα μ' αὐτά ν' άποκτήσω έ-
να σπίτι, κι' άκόμη πιό πολύ, μιά σι-
κογένεια. Αργότερα θ' άγοράσω και
τά γράμματα, δηλαδή θά πληρώσω
δασκάλους και δασκάλες γιά νά μου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Βάζουμε στοίχημα ποίος θά πρωτοπῇ τό γάλα του;

πάνουν μάθημα και να με μάθουν όλα όσα λένε μέσα τα βιβλία. Στην οικογένειά μου θέλω να έχω μια γιαγιά, έναν αδελφό και μια αδελφούλα. Ο αδελφός μου θα είναι ο Τζάκ ο κουτσός. Την αδελφούλα μου τη διάλεξα κιόλας, με βρίσκειται ακόμη στο όρφανοτροφείο και θα την πάρουμε μαζί μας όταν θα έτοιμασθώ το σπίτι. Όσο για την γιαγιά μου, αυτή θα είστε σεις, αν το θέλετε βεβαίως.

Σ' αυτά τα τελευταία λόγια ή φωνή της Μπέττυ, είχε γίνει πολύ γλυκειά και τρυφερή, και με τα δάκρυα μελαγχρονά χερσάκια της χάρτινε το λευκό και περιποιημένο χέρι της κυρίας Κίνσεϊ.

— Σύμφωνα με την ιδέα σου, τί καθήκοντα έχει μια γιαγιά; ρώτησε η κυρία Κίνσεϊ, που η ιστορία της Μπέττυ την είχε διασκεδάσει πολύ, αλλά και συγκινήσει κιόλας άρκετά.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΓΝΗ ΠΙΣΤΗ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΔΑΜΕ προχτές ποιός είναι ο κυριώτερος λόγος της απιστίας ή δυσπιστίας μερικών ανθρώπων. Αλλά υπάρχει κι' άλλος πολύ σπουδαίος: ή ανθρώπινη αδυναμία κι' ανεπάρκεια. Ο νοῦς μας δεν μπορεί να χωρέσει τα μυστήρια, τα υπερφυσικά, τα υπερκόσμια που διδάσκει ή θρησκεία. Κι' έχει διαρκώς απορίες κι' αμφιβολίες. Πώς ο Θεός έκτισε τον κόσμο σ' έξι μέρες; Πώς έπλασε τον άνθρωπο από χώμα; Πώς παρουσιάζονται και μιλούσε στο Μωϋσή; Πώς ο Χριστός έκανε θαύματα; Πώς ανήστησε το Λάζαρο πεθαμένο; Πώς αναστήθηκε ο ίδιος ύστερα από τρεις ημέρες; Και πώς αναλήφθηκε στους ουρανούς μ' έλο του το ανθρώπινο σώμα; — Πόσα τέτοια! Ξέρω ανθρώπους που, στην ηλικία σας, δεν μπορούσαν να κοιμηθούν πολλές νύχτες, για να συλλογιστούν και να προσπαθούν να καταλάβουν — ή καλύτερα να πιστέψουν — αυτά τα μυστήρια. Και πολλοί απ' αυτούς έφθιναν επί τέλους στο συμπέρασμα: «Όχι, αδελφέ! είναι φέμματα όλα! Δεν υπάρχει τίποτα!».

Ακούτε σεις λογική; Έπειδή δεν μπορούσε να χωρέσει ο νοῦς τους το πώς έκτισε ο Θεός τον κόσμο σ' έξι μέρες, συμπέραναν πώς δεν υπάρχει Θεός! Κι' έπειδή δεν μπορούσαν να

καταλάβουν πώς ο Χριστός έκανε θαύματα, αρνούνταν και την αλήθεια της διδασκαλίας του κι' ενομιζόν πώς ήταν ελεύθεροι να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς φόβο να πάθουν τίποτα! Προσέξτε, παιδιά μου, μη σκεφθήτε ποτέ και σεις με τον ίδιο παράλογο τρόπο. Μάλιστα θα σας δώσω μια συμβουλή: Όταν απορείτε, όταν αμφισβάζετε, όταν δεν μπορείτε να καταλάβετε τα μυστήρια της θρησκείας, να συλλογιέστε: «αυτά ο νοῦς του ανθρώπου δεν τα χωρεί, τελείωσε!» Και να τάφηνετε κατά μέρος. Ούτε καν να προσπαθείτε να τα εξηγήσετε όπως τα εξηγούν εκείνοι που θέλουν να συμβιάσουν τη θρησκεία με την Έπιστήμη και σας λένε, πώς όταν ή Αγία Γραφή λέει «έξι ήμέρες», εννοή «έξι γεωλογικές περιόδους από εκατομμύρια έτων έκαστην». Έχουν δίκιο βέβαια κι' αυτοί, γιατί παλλά από τα παράξενα και τμήσιστα της Γραφής είναι **άλληγορίες, σύμβολα**, που επιδέχονται μια τέτοια θετική εξήγηση. Ναι, αλλά δεν χρειάζεται! Γιατί ή ύπαρξη του Θεού, ή αθανασία της ψυχής, ή συνέχεια της ζωής μας σ' άλλον κόσμο — όλ' αυτά που είναι οι βάσεις της θρησκείας και της Ηθικής της — δεν αποδεχόνται με τα θαύματα του Ευαγγελίου. Δεν πιστεύει δηλαδή κανείς στο Θεό έπειδή πιστεύει σ' αυτά. Απεναντίας, όταν πιστέψει στο Θεό, τότε μπορεί να πιστέψει και στην ανάνσταση του Χριστού και σε κάθε άλλο θαύμα. Κι' όπως είπαμε την άλλη φορά, καθένας μας τον Θεό τον έχει και τον βρίσκει μέσα του. Το πώς της ψυχής μας μάς τον δείχνει — **φως εν τών ένδον**. Πρώτα λοιπόν θα ίδουμε και θα πιστέψουμε το Θεό, κι' έπειτα όλα τα άλλα.

Γι' αυτό σας λέω: όσα δεν μπορείτε να καταλάβετε, όσα δεν μπορεί να χωρέσει ο νοῦς σας, όσα σας γεννούν απορίες κι' αμφιβολίες, αφήνετέ τα κατά μέρος. Έτσι μόνο ή πίστη σας στο Θεό θα είναι αγνή, ολόψυχη, χωρίς διαλείψεις και χωρίς λιποψυχίες. Έτσι μόνο θα είστε καλοί άνθρωποι, χριστιανοί, και θα κάνετε το καλό, και θα μένετε στην άρετή, χωρίς να βρίσκετε ευκολότερη την κακία και την αμαρτία. Κι' έτσι, με την πίστη σας, με την αφοσίωσή σας, με την καθημερινή ανάνσταση της ψυχής σας, με την προσευχή σας, θα φθάσετε να αναγνωρίσετε και τη μεγάλη αλήθεια: «τάδύνατα παρά τοις ανθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ».

Μία φορά, ένας νέος, που βρισκόταν στο στάδιο των αμφιβολιών, μου είπε: «Έμένα τώρα θα προσέξω και

θακούση ο Θεός; Τόσα δισεκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο! Ποιόν να πρωτοπροσέξω και να πρωτακούση;». Του είπα:

— Η γάτα σου ως τα πόσα μετρά;

— Ός τα τέσσερα, μου φαίνεται.

— Ο Μπέμπης;

— Ός τα δέκα.

— Ο Τοτός;

— Α, αυτές ως τα εκατό.

— Και σύ;

— Εγώ; Ός το άπειρο!

— Έχεις λάθος. Καθόλου ως το άπειρο δε μετράς. Έναν άριθμό με δώδεκα μηδενικά ο νοῦς σου δεν μπορεί να τον συλλάβει. Αλλά και μόνο διακόσια άδέρφια να είχες, δύσκολα, μου φαίνεται, θα θυμώσουν τα μούτρα και τα όνόματα όλων. Ο Μέγας Ναπολέων θυμώταν χίλιους στρατιώτες σαν παιδιά του. Όπωςδήποτε, μεγάλη διαφορά από τη γάτα σου ως έσένα, κι' από σένα ως το Μέγα Ναπολέοντα. Δεν μπορείς τώρα να φαντασθής μια άπειρος μεγαλύτερη διαφορά από το Μέγα Ναπολέοντα ως το Θεό, αφού ο Θεός είναι ο Νοῦς του κόσμου; Αυτός μόνο μετρά ως το άπειρο. Κι' έπειτα μου λές πώς μπορεί να τον παραζαλλίζουν μερικά δισεκατομμύρια ανθρώπων και πώς δεν ξέρει ποιόν να πρωτακούση!

Αλλ' αυτό είναι. Δίνουμε τις ιδιότητές μας στο Θεό, μά ξεχνούμε πώς Αυτός τις έχει στο τέλει, στο άπειρο. Και πολλές φορές, μ' αυτό τον ατελέστατο, το μικρό μας ανθρώπινο νοῦ, προσπαθούμε να συλλάβουμε τις σκέψεις Του, να εξηγήσουμε τις βουλές Του, να εξηγήσουμε γιατί αυτός πέθανε τόσο νέος, και γιατί εκείνα τα παιδάκια έμειναν στον κόσμο όρφανά. Κι' έπειδή, φυσικά, δεν μπορούμε να το βρούμε, καμιά φορά συμπεραίνουμε πώς δεν υπάρχει Νοῦς που διευθύνει τον κόσμο ως τα παραμικρότερα. και πώς όλα γίνονται στην τύχη!

Πόσοι κίνδυνοι, αλήθεια, άπειλούν την αγνή, την ολόψυχη την ώραία μας πίστη! Αλλά νομίζω πώς σας έδειξα τους μεγαλύτερους για να φυλάγεσθε. Πρέπει μάλιστα να ευχαριστήσω τη Δέλια που, με τώρα της γράμμα, μου έδωσε αφορμή να σας πω αυτά τα πράγματα, που από πολλόν καιρό τα είχα στο νοῦ μου...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Ανάλαφρες, άργες έρχοντ' οί ώρες
Αμίλητες, βουβές και μαυροφώρες,
Του δειλινού.

Κι' ήχάει μακριά σά σέ φαιδρό παιδίνα
Πρόσκληση για ξεκούρασμα ή καμπάνα
Του έσπερινού.

Πέφτει το βράδυ, ή νύχτα άργοσιμώνει
Κι' ο γύφτος τελευταία φορά στ' αμίονι
Δίνει χτυπιά,

Τυλίγει την ποδιά και μαυρισμένος
Απ' τον καπνό, άφίνει κουρασμένος
Πιά τη δουλειά.

Γυρνάνε τα κοπάδια, και τα στάχυα,
Πράσινα ακόμα κάτω στα χωράφια,
Τα χαιρετάν

Γέρνοντας απ' το φύσημα τ' άγέρα
Τα μεστωμένα τους κεφάλια πέρα ως
Σιγομιλάν [πέρα,

Ο παππούς άργ' άργά στο σπίτι πάει,
Στα μάτια του γλυκειά λαμποκοπάει
Κάποια χαρά.

Ο κόπος της χρονιάς δεν πήγε στράφι
Τ' άμπέλι θα του δώση, το χωράφι
Καλή σοδειά.

Νειά μάννα το μωρό στην άγκαλιά της
Κι' ο άντρας περπατώντας κει σιμά
Μιλάν σιγά. [της

Το γιό που, ό,τι άρχίζει να μιλά
Βλέπουνε με χαρά ν' ακολουθά
Του πάππου τη γενιά.

Γυρνάνε οί λιγερές από τ' άμπέλια
Πράσιν' ακόμα τα σταφύλια, θάναι μέ-
Στόν τρυγητό, [λια

Γυρίζει κι' ο έργάτης κουρασμένος
Με το τσαλί στον ώμο, βουτηγμένος
Στόν κορνιαχτό.

Φωνές μια δώ, μια κει, πουλιού άντηχάνε
Τη μέρα που τελειώνει χαιρετάνε
Φωνές διελές

Και τ' άηδόνι τινάζει τα φτερά του
Κι' άρχίζει έχει στην λιγαριά από κά-
Τρίλλιες τρελλές. [του

Το φεγγάρι ψηλά, χρυσό δρεπάνι,
Το βλέπει ο τσοπάνης απ' τη σάνη
Που άγρυπνά.

Το χωριό κάτω στον ύπνο βυθισμένο
Στην καταχνιά είν' άνάγια τυλιγμένο,
Και σιγαλιά.

Οί μαργαρίτες τα πέταλα μαζεύουν,
Τη νύχτα τη λαγγέουν, τη μαγεύουν
Οί μωροδιές,

Οί άγριοβιολέτες τον άέρα βαλσαμών-
[νουν
Κι' οί έλπίδες όσο πάν και δυναμώνουν
Μέσ' τις καρδιές.

Δικηγορίνα

ΠΑΛΙΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ

Μόνη, ολόμονη, δε ξέρω τί να κάνω.
Σκέπτομαι επ' άρκετή ώρα, τί είναι
εκείνο που θα μπορούσ' ν' άπασχο-
λήσει για λίγο το μυαλό μου.

Για μια στιγμή, πετιέμαι απ' τη θέ-
ση μου και παίρνοντας ένα παλιό σκου-
ριασμένο κλειδί, τρέχω ίσια στο υπό-
γειο, το χώνω με προσοχή στην κλει-
δαρότρυπα και μπαίνω. Πυκνό σκοτά-

δι και ήσυχια άπλώνεται τριγύρω μου.
Θυμούνται καλά ό,τι κάποτε ή μαριά
είχε βάλει, — έδω και χρόνια — ένα κα-
σόνι με διάφορα βιβλία και τετράδια.

Οί άράχνες έχουν κάνει φωλιά στις
γωνιές του κι' είναι γεμάτο σκόνη. Το
άνοίγω και με μεγάλη έκπληξη βλέπω
ότι μερικά βιβλία είναι τοποθετημένα
απ' τη δεξιά μεριά, κι' απ' την άρι-
στερή ένας σωρός από παλιά τετράδια,
απ' εκείνα που γράφουν στην πρώτη
τάξη.

Κι' όμως ήταν δικά μου αυτά τα τε-
τράδια. Και νά, τώρα, που τα ξανα-
βρίσκω γελοία μπροστά στα τωρινά.
Μέσα σ' αυτά υπάρχουν τα πρώτα
γράμματα, χαράγματα, από τ' άνεπι-
τηδεια ακόμη χέρια μου. Τί κόπο είχα
κάνει και πόσα δάκρυα είχα πέσει έ-
δω επάνω στις άσπρες κόλλες τους ως
που να καταφέρω να χαράξω τις ιδι-
τες και τα όμικρον.

Αποροφημένη απ' αυτές τις σκέψεις
έπάνω στα παλιά τετράδια, τα κρατώ
πολλή ώρα στα χέρια μου κι' έπειτα
τα τοποθετώ πάλι ταπεινά. Και κλεί-
νοντας το κασόνι, νοσταλγώ τα παιδι-
κά μου χρόνια που πέρασαν και δε θα
ξανάρθουν ποτέ!

Μινιόν

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ

ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Ντρίν... νν. ντρίν... νν άκούγεται
κάθε τόσο ο χαρούμενος ήχος του και
φωνές χαράς τον υποδέχονται.

Ντρίν... νν, πόσα δε λέγει με το
χτύπημά του. Πόσο διαφορετικός άν-
τηχει ο ήχος του κάθε φορά στ' αυτιά
των παιδιών.

Ντρίν... νν άπελπισία σφίγγει τη
καρδιά όταν το μάθημα είναι δύσκο-
λο. Πρόσωπα λυπημένα καθόνται ά-
κίνητα στα θρανία, χείλη προσευχές
σιγοψιθυρίζουν, μετάνοιες τάζουν.

Το μάθημα προχωρεί... Οί καρδιές
χτυπούν. Και νά! ντρίνν... νν σήχει
την ήσυχια. Μιά άστραπή χαράς περ-
νά από τα μάτια όλων. Δόξα τῷ Θεῷ!
γλύτωσαν. Πόσο χαρούμενο! Πόσο
γλυκό είναι τώρα το χτύπημά του.

Μιά τρελλή άκτινα ήλιου γλυστρά
κλεφτόντας στην τάξη, σά να προσκα-
λή τη παιδιά. Τώρα ελεύθερα για λί-
γο, θα τρέξουν θα χαρούν.

Μά... ο κ. καθηγητής που νά φύγει;
Έξακολουθεί το μάθημα κι' άς μην
προσέχη κανείς. Τα πρόσωπα ανυψω-
πάζουν. Πότε θα φύγει; ψιθυρίζει ο
ένας τον άλλον. Ούφ! έλάτιστα πιά.
Δε θα κάνουμε διάλειμα!

Επιτέλους, ο κ. καθηγητής φεύγει
και τα παιδιά ελεύθερα τρέχουν στην
αύλη.

Ντρίν... νν ντρίν... νν τα παιχνίδια
κόβονται στη μέση. Ζωηρά, γελαστά
άνεβαίνουν τις σκάλες, αυτή τη φορά
έχουν εύκολο μάθημα.

Και νά το! ξαναχτυπά χαρούμενα,
Μεσημέρι πιά! βιβλία, τετράδια στο
λεπτό μαζεύονται.

Τώρα είναι ελεύθερα για δυό δλο-
κληρες ώρες, θα πάνε, θα παίξουνε.

Μά το κουδούνι στην όρα του χτυ-
πά κι' άρχίζουν πάλι τα ίδια.

Αυτό γίνεται κάθε τόσο. Το κουδούνι
μας σκορπά, τότε χαρά και τότε
λύπη.

Ίσως όταν φύγουμε από το σχολείο,
θα νοσταλγούμε και το λυπημένο άκό-
μη ήχο του.

Ηβη

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Μιά Μαρτιάτικη Δευτέρα, μέρα που
είναι ορισμένη για το προσκύνημα της
Παναγίας στη Νέα Πάφο, δυό χιλιό-
μετρα πάνω-κάτω, μακριά απ' την πό-
λη, μια παρέα από πιστές χριστιανές,
ήταν έτοιμη να ξεκινήσει για το προ-
σκύνημα.

Φυσούσε δυνατός άνεμος, και τα σύν-
νεφα τραβούσαν κανονικά προς στην
ίδια διεύθυνση, πράγμα που με κάνει
τώρα ν' άπορώ, πώς είχαν αποφασί-
σει με τέτοιο καιρό να επιχειρήσουν
μιά τόσο μακρινή οδοιπορία, και πώς
επέστρεψα κι' έχω ν' άκολουθήσω, σαν
συνοδός και προσκυνητής.

Έτοιμοι, με τις άποσκευές δηλαδή
μπουκαλάκια με λάδι, κερί, λαμπάδες
όλα τυλιγμένα σε χαρτί, αναχωρούμε.
Ύστερα από δέκα λεπτών δρόμο, μια
σταγόνα πέφτει στη μύτη μου. Κοιτά-
ζω ψηλά και κάτι ετοιμάζομαι να
πω, μα με προλαβαίνει ή διπλανή μου
κυρία, που την άκούω να ρωτά:

— Τί λέτε... θαχούμε βροχή;
— Όχι, κόρη μου, ο καιρός δεν είναι
για βροχή άπαντά μια γιούλα, που-
ναι ταχτική στο προσκύνημα και την
έκκλησία της.

— Σας έγγυώμαι πώς δε θαχούμε
νερά, προσθέτει κάποια άλλη που φαί-
νεται πώς καταλαβαίνει πολύ, απ' τις
καιρικές μεταβολές.

— Μά εγώ δεν σας έγγυώμαι πώς
δε θαχούμε βροχή! συμπληρώνει τρί-
τη, κοροϊδευτικά.

Μένω σιωπηλή και σκέπτομαι τί
θα συμβή αν μάς πιάση στο δρόμο καμ-
ιά βροχή.

Επιτέλους φθάνουμε στο μέσο του
δρόμου, όπου πρέπει να ζητήσουμε,
απ' ένα σπίτι το κλειδί της εκκλησίας.

Φθάνουμε πρώτα σ' ένα μικρό πα-
ρεκκλησάκι της Αγίας Μαρίνας, ένα
απ' τα πολλά, που βρίσκονται στην έ-
παρχία αυτή της Κύπρου. Μισοερε-
πωμένο από το βάρος τσώνων αίωνων,
δεν έχει άλλο από τους τέσσερις τοί-
χους και τη μισοριγμένη στέγη του.

Πολύ παλιό παρεκκλησί. Καμιά έ-
πιγραφή δυστυχώς δεν διατηρείται.
Στη δυτική πλευρά στέκει κάτι σαν πα-
ραθυράκι, εκεί που ήταν φυλαγμένη
άλλοτε ή εικόνα της Αγίας.

Μπαίνουμε. Καθένας κάνει το σταυ-
ρό του, κι' άρχίζουν οί δεήσεις, ενώ
ξετυλιγνται τα μπουκαλάκια με το
λάδι και βγαίνουν τα κερί. Ζητούν-
ται τα σπέρτα, που με κανένα τρόπο
δεν έννοούν να παρασιώστούν. Σε λίγο
μαθαίνουμε πώς ξεχάστηκαν στο σπίτι
Δεν άργεί να λυθή το ζήτημα. Κάποιος
ανακαλύπτει σε μια γωνιά ένα κουτί,
με το τελευταίο σπέρτο.

— Προσέξτε να μη σπάση. Έλάτε
γύρω να μη μάς το σβύση ο άέρας.

Επιτέλους το σπέρτο κάνει τη δουλειά
του, ενώ μια κυρία άνοίγει τη τσάντα
της.

— Ού... νά τα σπέρτα, καλέ, ξεχα-
σα πώς τάχα πάρε.

Και τώρα δρόμο για την Παναγιά. 'Ανάμεσα απ' τις πρασινάδες της νέας Πάφου, ξεχωρίζουμε την εκκλησιά της «Θεοσκεπαστής Παναγιάς» που σάν γραφικό μοναστήρι, κάθεται πάνω στον πελώριο βράχο. 'Η παράδοση αναφέρει, πως αυτή μόνη απ' όλες τις άλλες εκκλησίες, στους παλιούς καιρούς, διασώθηκε, χάρις στην Παναγία, που την σκέπασε απ' τα μάτια των Τούρκων μ' ένα βαρύ νέφος.

'Επιστρέφουμε με λιανάδα. Περνούμε την 'Αγία Μαρίνα, δίνουμε το κλειδί. Δέκα λεπτά αργότερα αρχίζει μια ευεργετική βροχή, που κάνει και τις πιο χοντρές κυρίες να πηδούν σάν... καταικία.

Τρέχουμε, μ' κανένα καταφύγιο στους κάμπους.

— Παναγία μου Θεοσκεπαστη, βοήθα μας.

— Σταμάτα τα νερά, Παναγίτσα μου! κι' ένα σωρό άλλες περιπτώσεις κι' άνοητες δεήσεις, προφέρονται από τους συνοδούς μας.

'Εννοείται πως η Παναγία προτίμησε να ευχαριστήσει τους γενογούς που κλαίγανε για τα σπατά τους, παρά τις θρησκές και πιστές προσκυνήτριες που έπεσσαν απάνω σ' όλην βροχή. 'Ακόμα τώρα γελά σάν θυμωμένη τη σκηνή εκείνη, και μου φαίνεται πως ακούω τη φωνή μιας αγαθής γριούλας που βράχισε κι' αυτή.

— Δεν περάει, Παναγίτσα μου, βρέξε για τα σπατά, κι' άσε μας έμεις. 'Η Παναγία, όπως ήταν το σωστό, αυτήν άκουσε.

Κανείς εύτυχως δεν άρρώστησε απ' το μαρτυρικό ψυχρόλουτρο, μ' όλοι βάλαμε γνώση, άλλη φορά σ' μήνα Μάρτη να μην επιχειρούμε έτσι μακρινές εκστρατείες, και μάλιστα χωρίς τις όμπρες μας.

Πρωινό Κελάδημα

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

— 'Εγώ δέ μπορώ να κάνω τίποτα πιά. Μόνο ένα θαύμα μπορεί να το σώσει, είπε ο γιατρός και κούνησε θλιμμένα το κεφάλι, κι' έτρεξε να φύγει βιαστικός για να μη δει τη δύστυχη ή μάλλον δυο δάκρυα που ανέβλυσαν στα μάτια του.

'Εφυγε ο γιατρός και μαζί του πέταξε απ' την καρδιά της μάννας ή έλπίδα πουχε φωλιάσει στην καρδιά της. 'Εκλεισε την πόρτα του χαμόσπιτου και με σεργιάνισμα βήματα χόρτισε κοντά στο προσκεφάλι του άρρωστου παιδιού της, και ξέσπασε σ' ένα κλάμμα άγριο, άπελπιστικό που και τ' άψυχα ακόμη συγκινοῦσε... 'Εκλαψε... έκλαψε, ούτ' αυτή δεν ήξερε πόσο. Μούσκεψε με τα δάκρυά της το προσκεφάλι του γιου της, κι' όταν πιά δεν είχε άλλα δάκρυα να χύσει σωριάστηκε σ' ένα γωνιά κι' άρχισε να σκέπτεται τα λόγια του γιατροῦ. Της είχε πη... «Μόνο ένα θαύμα μπορεί να το σώσει» Στή λέξη θαύμα ή καρδιά της σκίρτησε. «Γιατί όχι, σκέφτηκε, «όταν θέλει ο Θεός δεν κάνει θαύματα;» «Αυτός μόνο μπορεί να σώσει το παιδί μου».

Γρήγορα πετάχτηκε απ' τη θέση της γονάτισε μπρος στα εικονίσματα και σταύρωσε τα χέρια. 'Εκεί ψηλά στο εικονοστάσι ή αδύνατη λάμψη του καν

τηλιού φώτιζε απαλά το γλυκό και θλιμμένο πρόσωπο της Παναγίας που κοιτάζε με άπειρο πόνο το παιδί της καρφωμένο στο Σταυρό...

Κάρφωσε τα μάτια της σ' αυτήν και με τρεμουλιαστή φωνή άρχισε να παρακαλή.

— Ω, γλυκειά μας Παναγιά, σ' ουδ' εγίνες μάννα κι' ένοιωσες τον πόνο της μάννας σάν χάνει το παιδί της, άκουσε τώρα τα φτωχά μου λόγια που βγαίνουν απ' την καρδιά μιας χαροκαμένης μάννας. Κάνε καλόν το παιδί μου, γιατί δεν έχω άλλον σ' αυτό τον κόσμο. Τόν άλλο γιό μου τον έχασα σ' τη μάχη του πολέμου, ο άντρας μου ξεψύχισε μέσα στην άγκαλιά μου, κι' ή κόρη μου ή μονάκριβη πέθανε κι' αυτή και βρίσκεται στον οὐρανό μαζί με τους δικούς της. Κι' έμεινα μόνη κι' έρημη μέσα σ' αυτό τον κόσμο με μόνο στήριγμα μου αυτόν που τώρα κοιτάει στο πόνο του κρεβάτι. Για- τρέψέ τον, Παναγία μου, και τότε θα σου φέρω λαμπάδα σάν το μπότι του και με τα δάκρυα μου θα πλύω τα εικονίσματα κι' όλη την εκκλησία...

Αυτά τα λόγια έλεγε ή δύστυχη ή μάννα, μ' πριν προφθάση να τελειώσει την προσευχή της, ακούει μια αδύνατη φωνή απ' το κρεβάτι: — Μητέρα! 'Αποτομα πετάχτηκε κι' έτρεξε στο κρεβάτι, χάιδεψε το μέτωπο του άρρωστου παιδιού της και τότε με γλυκειά φωνή γεμάτη λαχτάρα:

— Τι θέλεις, παιδί μου:

— Λίγο νερό.

'Ετρεξε τούφερε νερό, το δρόσισε και κοιτάζε το σφιγμό του ήταν ήσυχος.

'Εγειρε απ' την άλλη μεριά ο άρρωστος κι' άποκοιμήθηκε ήσυχα.

Κι' ή μάννα πάλι γονατιστή μπροστά στη Παναγία έχυνε δάκρυα χαρής δάκρυα ευγνωμοσύνης.

Το θαύμα είχε γίνει... Κρινάκι

ΣΑΝ ΤΙ ΖΗΤΩ ΑΠΟ ΣΕΝΑ ; ..

Στά ξένα, νοσταλγός, όταν ζητούσα 'Απ' το στενό το νου μου να με φέρη Κοντά στις πρώτες μου χαρές, οργουσα 'Αναπολώντας κάποιο καλοκαίρι.

Τοπεία, ένθύμια, όλα τα θωροῦσα Κι' άναζητούσα τ' απαλό σου άγέρι, Πατρίδα μου γλυκειά, και νοσταλγούσα Τά χλοερά κι' ήλιόλουστά σου μέρη.

Μά τώρα που στην άγκαλιά σου νοιώθω Τη γλύκα και τη θερμή του φιλιού σου Σόν τί ζητώ από Σένα, όταν θλιμμένα

Ψελλίζω κόποιονε παλιό μου πόθο; Σάν ποιάν εικόνα του παλιού καιρού [σου;]

Ποιές χίμαιρες; Ποιά όνειράτα σβυσμένα;!

'Αργιολούλουδο

ΓΛΥΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Κλεισμένη σ' ένα αυτοκίνητο που έ- τρεχε πολύ γρήγορα, πήγαινα στο χω- ρίο π' αγαπούσα, στο χωριό που έζη- σα τα παιδικά μου χρόνια. 'Ο πόθος κι' ή νοσταλγία για το χωριό, μ' έκα- ναν να ξεχάσω τον κόπο του ταξιδιού.

'Εξαφνα ένα γκρο... άκούστηκε, και το αυτοκίνητο σταμάτησε μπρο- στά σ' ένα σπίτι... Μια γριούλα άνοιξε τις άγκυλες της και με φιλούσε

τρυφερά-τρυφερά: 'Ήταν ή γιαγιά μου Πήγαμε μέσα, καθήσαμε δίπλα στην άναμένη φωτιά. 'Η γιαγιά μου δεν έ- παυε να χαμογελά και να με χαμ- ρώνει. 'Όλα τα λόγια της μου φαινό- νταν γλυκά. Της διηγήθηκα τη νοσταλ- γία για το χωριό μου, τον πόθο μου να το δω, έστω κι' από μακρινά, της ζήτησα πληροφορίες για τις παλιές μου φίλες.

Καθώς ήμουν κουρασμένη έγειρα το κεφάλι μου στην ποδιά της, όπου με πήρε γλυκά-γλυκά ο ύπνος.

Μά όταν ξύπνησα... δεν είδα τίπο- τα μπροστά μου! Αυτοκίνητο, χωριό, γιαγιά, φωτιά, όλα είχαν φύγει. Βρι- σκόμουν στο κρεβάτι μου, ιδρωμένη και ξεσκεπαστη. 'Όλα όσα είχα δει δεν ήταν παρά ένα γλυκό όνειρο.

Πληγωμένη Καρδούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τοτό, έμαθες τη γραμματική σου; — Όχι, μαμμά. — Και γιατί; — Γιατί πήγα περίπατο. — Και γιατί πήγες περίπατο; — Για να μη μάθω τη γραμματική μου

Πριγκίπισσα των Δολλαρίων

'Ο Τάκης συνθηθίζει να βγαίνει έξω στο δρόμο και να παίξει. 'Η μητέρα του θυμωμένη του λέει: — Μην τολμήσης να βγής απ' την πόρτα γιατί άλλοιμόν σου.

Κι' ο Τάκης δίχως να χάση καιρό... πηδά απ' το παράθυρο.

Ζήτω το 21

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

'Από τους έν παρεμβάσεις άριθμούς, ο πρώ- τος είναι τα ταχυδρομικά του 'Εσωτε- ρικού και ο δεύτερος του 'Εξωτερικού.

'Ο 'Αγγελος της 'Αγάπης (με 60 εικόνες) δρ. 35 (10 και 17).

'Η 'Αδελφούλα μου, μυθιστόρη- μα Γρ. Ξενοπούλου (με 24 εικόνες) δρ. 20. (5,50 και 10).

'Η 'Απλή ζωή, υπό 'Αγγέλου Κα- σσιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

'Η 'Επιτυχία εις την ζωήν, υπό 'Αγγέλου Κασσιγόνη, δρ. 8. (1 και 2).

'Η 'Εδνυχία, υπό 'Αγγέλου Κασσι- γόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Το Θύμα του Φθόνου, (με 20 ει- κόνες) δρ. 30. (6 και 13).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοπού- λου, δι' έορτάς Σχολείων και Οικο- γνειών, Α' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

Πρώτος δ Νινίου, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 14).

'Ο Πυρειοπώλης, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (6 και 13).

'Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 14).

'Ο Φώτης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δόδς Εὐριπίδου,
τὴν 18 Μαΐου 1933

ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ οί εξέτασεις. Τά παιδιά μου μελετοῦν. Καί φυσικά δέν ἔχουν πολ- λὸν καιρὸ νὰ μοῦ γράφουν. Γι' αὐτὸ ἡ 'Αλ- ληλογραφία μου, ἀπ' ἐδῶ κι' ἔμπρός, θὰ εἶναι κάπως περικοπὴν. Ἀλλὰ θὰ φουν- τώσῃ πάλι καί θὰ θεριφῇ τίς διακοπές. Τότε θὰ μοῦ ξαναγράψουν ὅλοι. Καί πρῶ- τα-πρῶτα θὰ μοῦ ἀναγγείλουν τὸ ἀριστα- ποῦ, σάν καλὰ Διαπλάσπουλα, πῆραν στίς ἐξετάσεις...

Ἰωάννα Μυτιληναῖον, ὁ κ. Ξενοπού- λος ἔλαβε τὸ γράμμα σου. Τὸ «Ἀνθρώπι- νο» ποῦ εἶδες στὸ θέατρο τοῦ Πειραιῶς, θέλει νὰ δειξῇ τὴν ψυχολογία τοῦ ἀνθρώ- που, όταν μαθαίνῃ πῶς, ἀπὸ μιὰ ἀγία- τρευτὴ ἀρρώστια, εἶναι καταδικασμένος σὲ θάνατο. Στὴν ἀρχή, ἀπὸ ἕνα εἶδος φι- λοτιμίας, τὸ ἀκούει ἀτάραχος καί προ- στωματίζεται γιὰ τὸ μοιραῖο. Ἐπειτα ἐξα- νίσταται, γιὰτι βλέπει πῶς τὸν τραβᾷ ἄ- κόμα ἡ ζωὴ, πῶς θέλει ἀκόμα νὰ ζήσῃ. Καί πάλι στὸ τέλος, όταν εἶναι πιά ἐτοι- μὸ θάνατος, όταν τῷ εἶναι πιά ἀπόφα- ση, πεθαίνει μὲ γαλήνη.

'Η ἀπορίμηση, Βάνδα, τῆς ἰδιωματικῆς προφοράς στὸ γραπτὸ λόγο, κι' ἂν ἀκόμα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ γράφουν ὅπως προ- φέρουν—πῶ, φτῖ, 'Ιέθονος ('Εθνος) κτλ.— δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται σὲ γράμμα, ποῦ τὸ παραθέτουμε σὲ κάποιο διήγημα. Μόνο στὸ διάλογο χρειάζεται, κι' ἐκεῖ ὅχι πάντα, γιὰτι όταν εἶναι μακρὺς, μὲ προφορὰ καταντᾷ κουραστικός. 'Ὡστόσο χαίρω ποὺ δέν σὲ ἀποθάρρυνε ἡ ἀπόρριψη τοῦ δευτέρου κομματιοῦ, μετὰ τὴν ἐγκρίση μάλιστα τοῦ πρώτου. Γιὰ τὸ τρίτο θὰ σοῦ πῶ ἄρα τὸ διαβάσω. 'Εστὶν αὖ τετραδία.

Τί μοῦ λές, Κουρσάρε; 'Ὁλάνκορ μήνα εἶσαι στὸ κρεβάτι ἀπὸ γρίπη; καί θὰ μέ- νῃς ἀκόμη;... 'Ἄς εἶναι, τὸ γράμμα σου εἶναι πολλὸν ἡμερῶν κι' ἐλπίζω νὰ σηκώ- θῃς πιά ἐντελὸς καλὰ. Περιμένω τώρα καί νὰ μοῦ τὸ γράψῃς.

Μποέμ, μὲ τὴ δημοσίευσή τῆς 'Αγγε- λίας, ὁ λογαριασμός σου ἐξισώθηκε. 'Ἐλα- βα καί τὸ κομμάτι σου, ποῦ δέν μπορεῖς ὅμως νὰ ξέρῃς ἂν θὰ πᾶῃ «μὲ τὰ ὁμοῖα» τὸν στὸ καλῶς τῶν ἀχρήστων». Γιὰ τὴν καθυστέρησιν μερικῶν φυλλαδίων φταῖει βέβαια τὸ ταχυδρομεῖο, γιὰτι ἐγὼ τὴν ἱ- δία μέρα τὰ στέλνω πάντα. Ναι, κοντὰ στὸ φεθώνονό μου νὰ γράψῃς πάντα καί τῶνομά σου.

Δέν μπορὸ νὰ θυμηθῶ, 'Ηχώ, κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ ψάξω. Τὸ κομμάτι ποὺ λές, μπορεῖ νὰ δημοσιεύθῃς κιόλα—πρὶν λάβω τὸ γράμμα σου—ἢ ν' ἀπορρίψῃς. 'Ἄν δέν ἤθελε ὅμως ἀκόμα ἡ σειρά του, θὰ θυ- μῶθ βέβαια, όταν ἔρθῃ στὰ χέρια μου, ὅτι δέν θέλεις νὰ δημοσιεύθῃ, κι' ἂν ἀκό- μα εἶναι δημοσιεύσιμο, καί γι' αὐτὸ τὸ λό- γο θὰ τὸ ἀπορρίψω. Σοῦ ἔστειλα δυὸ τε- τραδία.

Ἀῦρα τοῦ Ζεφύρου, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ πρῶτό σου ἐπιστάθωμα. Καί δέν ἀμ- φισβᾶλλω πῶς θὰ κάμῃς κι' ἄλλα, ἀφοῦ μ' ἠγαπᾷς καί φροντίζεις τόσο νὰ μεταδώ- σῃς τὴν εὐτυχία ποὺ αἰσθάνσαις μαζί μου καί σ' ἄλλους, ἐγγράφοντάς τους συνδρο- μητάς.

Μ' ἐνοχλεῖς, Αἰλ; Μὴν τὸ ξαναπῆς αὖ- τό! 'Απεναντίας μοῦ κάνεις μεγάλη εὐχα- ριστήσιν νὰ μοῦ γράψῃς όταν θέλῃς κι' ὅσα θέλῃς. Χαίρω ποὺ τὸ φυλλάδιό μου σὲ «θροῖζει» τώρα ποὺ ἄρχισαν οἱ ζέστες.

Εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία στίς ἐξετάσεις. Πῆγες σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ σχολείου σου στὴν Ὀλυμπία; Περιμένω ἐντυπώσεις. Ἐίδα καί τὴν ὡς τώρα ἀποτυχία τῆς ἀπο- πείρας σου γι' ἄλληλογραφία. Νὰ ξαναβάλ- λῃς μιὰ Μ. 'Αγγελία, ἀλλὰ νὰ λές ὅτι ἀλ- ληλογραφεῖς μόνο μὲ Διαπλάσπουλες τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου.

Χαίρω, Ροδανῇ, ποὺ ἔγινες καλὰ. Τὸ μεγάλο σου γράμμα γιὰ τὴν ἀνοίξιν στὸ μυροδόλο νησί σου. μοῦ ἄρσας πολὺ. Ἐμ' εὐτυχίῃς ποὺ κατέκτησα καί τὸν ἀδελφὸ σου, ποὺ ὡς τώρα δέν ἤθελε νὰ διαβάξῃ τίποτα. Πές του πῶς περιμένω καί νὰ μοῦ γράψῃ.

Ξεπεσμένε Λόρδε καί Ταρζάν, διάβα- σα τὰ γράμματά σας γιὰ τὴ «Χαρούμενη Συντροφιά». Μὲ βεβαιώνετε ὅτι ὁ Σὺλλο- γός σας ποτὲ δέν ἐπαφῇ νὰ εἶναι Διαπλα- σιακός, οὔτε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴ διάδοσίν μου—ποῦ, κατὰ τὸ καταστατικὸν τοῦ, εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοποὺς του—οὔτε τὰ μέλη του—κι' ἔχει 44 τώρα—νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ θερμότερα Διαπλάσπουλα. Μὰ μπορῶ νὰ πῶ ὅχι, τὴ στιγμὴν ποὺ μοῦ τὸ λέτε σεῖς, οἱ ἰδρυταὶ καὶ διευθυνταὶ τῆς δράσης καί τῆς πορείας τῆς Σὺλλόγου; Λοιπὸν τὸ πα- ραδέχομαι. Κι' ἐλπίζω μάλιστα ὅτι στὸ μέλλον τὰ ἔργα σας θὰ μιλῇσουν ἀκόμα πιὸ πειστικά. Μὲ βεβαιώνετε ἀκόμη, ὅτι ἡ φίλῃ μου ἐκείνη ποτὲ δέν ἄκουσε στὸ Σὺλλογὸ σας ἐκείνα ποὺ μοῦ ἔγραψε κι' ὅτι τὰ ἐπλάσε ἀπὸ φθόνον καί μίσος. Αὐτὸ δέν τὸ παραδέχομαι. 'Η φίλῃ μου ἐκείνη ἔβλεπε ἀδύνατον νὰ μοῦ γράψῃ φέμματα. Τὴν ὁμιλία ἐκείνη τὴν ἄκουσε δίχως ἄλ- λο. 'Ἐνα μόνο μπορῶ νὰ παραδεχθῶ— καί πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῇς καί σεῖς, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἐπιστάθιον: «Ὅτι τῆς τὰ εἶπαν—κι' ἴσως ἐν ἀγνοία σας—ἔνα- δυὸ μέλη τοῦ Σὺλλόγου, ποὺ δέν ἀντιπρο- σέψανον τὸ Σὺλλογον, οὔτε μιλοῦσαν ἐκεῖ- νη τὴν ὥρᾳ ἐξ ὀνόματός τους, ἀλλὰ ἔλε- γαν ἄπλως μιὰ ἰδέαν τοῦ ατομικοῦ. Καί τὸ συμπεραίνω, γιὰτι ἔρχεσθε τώρα σεῖς, ποὺ ἀντιπροσωπεύετε πραγματικῶς τὸ Σὺλλο- γον, καί μοῦ λέτε ὅτι αὐτὴ δέν εἶναι ἡ ἰδέαν τοῦ Σὺλλόγου.

Ζὰν Μυρά, χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσι- σες νὰ μοῦ γράψῃς. Ναι, τὸ καλοκαίρι θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Γιὰ νὰ σοῦ δημι- ούσω τὴ Μ. 'Αγγελία τὸ ἀντίτιμο ἦταν ἀρκεστό. 'Η ταῖνια χρειάζεται μόνο όταν μοῦ παραγγέλλετε νὰ σᾶς στείλω κάτι τί. Γιὰτι τότε δέν φάχνω νὰ βρῶ τὴν ἐπι- θυνησὴ σας, νὰ τὴν ἀντιγράψω κτλ., παρά τὴν ἔχω ἐτοιμὴν στὴν ταῖνια, τὴν κολῶ σ' ἐκείνο ποῦ θὰ σᾶς στείλω ταχυδρομι- κῶς—φυλλάδιον, βιβλίον, Μ. Μυστικὰ κτλ.— κι' ἔτσι ἡ παραγγελία ἐκτελεῖται πιὸ γρή- γορα.

Εὐχαριστῶ, Ἀδούστα, γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἀρκετὲς 'Ασκήσεις ἔλυσες γιὰ πρῶ- τη φορὰ. Σιγά-σιγά θὰ συνήθισῃς καί θὰ τίς λύῃς ὅλες. 'Ἐτσι θὰ μᾶθῃς καί πῶς διαβάζονται τὰ σχήματα, οἱ εἰκόνες τῶν Γρίφων. Π: Χ: ἡ εἰκόνα

τι τι
τι τι
τι τι
τι τι

διαβάζεται ἀρ εἰς τι, (δηλαδὴ 'Ἀρίστη). Μπορεῖ ὅμως νὰ διαβασθῇ καί ἀρ ἐν τί, εἰς ἀρ σὲ τι, καί περὶ ἀρ τι (δηλαδὴ γύ- ρω στὸ ἀρ, τι) καί τι περὶ ἀρ κτλ. 'Ο λύ- τῃς τὰ λέει ὅλα καί κοιτάξῃ ποῖο ταίριαζει στὴ λύσιν τοῦ Γρίφου. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ εἰκόνες εἶναι ἀπειρες καί θάταν ἀδύνατον νὰ σοῦ τίς γράψω ὅλες ἐδῶ.

'Ο Θ. Π. Κ. μοῦ γράφει, ὅτι τὸ ἴδιον

βραβεῖο ποὺ πήρε φέτος στὸ σχολεῖο τὸ Δοξασμένο Τριπολιτοστάσι, τὸ πήρε πέρου ἐν' ἄλλο ἀγαπητὸ μας Διαπλάσ- πουλον, ὁ 'Ἀριελ. Ἀλλὰ καί φέτος ἡ ἐκ- θεσὴ του κλήθηκε ἐπίσης καλῇ, μόνο ἐπει- δὴ εἶχε πάρει τὸ βραβεῖο, ἡ 'Επιτροπὴ τὸν ἔδωκε ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. 'Ἄς δεχθῇ λοιπὸν κι' ὁ 'Ἀριελ τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τίς ὥραιες του ἐπιτυχίες.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, πα- λιά μου Πούλια, ὅχι μόνο γιὰτι μοῦ θύ- μισε τὰ περασμένα μας, ἀλλὰ καί γιὰτι μοῦ ἔδειξε πῶς, καί μεγάλη τώρα, δέν ἐ- παφῇς νὰ μάγαπᾷς. 'Η ἀδελφῇ σου, στὴν ὁποία μετεβίβασας «τὸν ἀγαπημένον τίτλον τῆς Διαπλάσπουλας», θάκοινοῦσῃ βέβαια τὰ ἴχνη σου. Διεβίβασα τὰ σέβη σου στὸν κ. Ξ. καί τοῦ εἶπα ὅτι ἐνεργάφῃς σ' ἡ «Νέα 'Εστία». Φυσικά, εἶπε, μιὰ μεγα- λὴ Διαπλάσπουλα ποῖο ἄλλο περιοδικὸν θὰ ἔπαρνε;

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εχουν μαζευτεῖ πάλι ἕνα πληθὺς κομ- μάτια γιὰ ἀπόρριψη. Ἐπειδὴ δέν ἔχω πολ- λὸ χῶρον διαθέσμον καί, γιὰ νὰ μὴν σᾶς κάνω νὰ περιμένετε πολὺ γιὰ νὰ μοῦ στεί- λετε ἄλλα, ἀναφέρω τὰ ἀπορριφθέντα μο- νάχα μὲ τὸν τίτλον τους χωρὶς κριτική. Δέν πειράζει ἂν μιὰ φορὰ δέν μάθετε γιὰτι δέν δημοσιεύονται. Τὰ καινούργια ποῦ θὰ στείλετε θὰ εἶναι ἀκατάλληλα καλύτερα.

'Απορρίπτονται: «'Ελεγχοί» τῆς Χ. Γ.—«Φίλῃ» τῆς Χ. Ψ.—«Γράμμα» τῆς Σ. κ. Μ.—«Ἀδύνατος Βάγνης» τῆς 'Ελπι- ζούσης 'Ελλάδος.—«Τόσκα» τῆς Π. Α.—«Τὸ φτερούγιμα τοῦ κύνου» τῆς Βα- σίλεισας τοῦ Πόνου.—«Ὁ Ζητιάνος» τοῦ Τρελλαντῶν.—«Τὰ κατὰ Μάρτιον» τοῦ Χ. Χ. Χ.—«Ὁ πατέρας» τοῦ Πνεύμα 'Αντιλογίας.—«Τὸ ἀδελφάκι μου» τοῦ ἱ- δίου.—'Αντικανονικό.—«Ὁ 25 Μαρτίου» τοῦ Πετροκόττουφα.—«Ὁ ματαιότης τῆς ἐκ- δρομῆς» καί «Ὁ δρόμος πρὸς τὴν 'Ἀρε- τὴν» τοῦ ἱδίου.—'Αντικανονικά.—«Ἀημο- νία» τοῦ Χρυσόφωτον 'Ἡλίου.—«Ὁ μι- κρός ἀνθρωπώλης» τῆς Μυθικῆς Βασιλο- πούλας.—«Ἀπὸ τὰ Μικρά μου Μυστικά» τοῦ 'Αγγελουδὶ τῶν 'Ονειρών.—«Στὴ φίλῃ» τῆς Α. Ω.—«Ἀνέκδοτο» τοῦ Νέγ- κρο.—«Ποταμός κατακτητῆς» τοῦ Ταξι- διώτη.—«Ὁ ἀνοίξιν» τῆς 'Ενδόξου 'Ελ- λάδος.—«Μία ἀνάμνησιν» τοῦ Θέμου Μι- ράντα.—«Τὰ λόγια τῆς σκάλας» τοῦ Μθ- ρου τῆς 'Ανδρου.—«Μυρνήτικες 'Αναμνή- σεις» τοῦ Σμυρνοῦ.—«Ἐνα τέταρτο στὸ σταθμό τοῦ 'Ηλεκτρικοῦ» τοῦ Τρελλοκό- ρευστου.—«Τὸ πονάμισον τοῦ εὐτυχισμένου» τοῦ Δάμωνος.—«Τὸ μοσχάρι κι' ὁ σιδηρό- δρομος» τῆς Προσκοσίνης.—«Εὐτυχισμέ- νη γιὰ μιὰ νύχτα» τῆς 'Ακτίδος 'Ελπίδος.—«Ὁ ἀνατολὴ τῆς Σελήνης» τῆς Κέρι- νης Κούκλας.—«Ματαιότης» τῆς Νίτσας.—«Μενεξές» τῆς Οἰέμας.—Θὰ ἐξακολου- θήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μπεμπέκα, κ. (ΜΚ). Ξενιτερόν Θαλασποῦλι, κ. (—);.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί- λους τῆς: Μίμνη Ἀνδρινόν (ἔστειλα ἡ Σὺλλογὴ σου ἐλήφθη) 'Οθέλλον (μὴ δέν εἶδες τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ; καί πρῶτον, ἡ προθεσμία ἔληξε τὴν 30 'Απριλίου, ὥστε δέν μπορεῖς νὰ στείλῃς Σὺλλογὴν) δευτέρον, ὅχι γερμανικῆς, μὰ οὔτε γαλλικῆς 'Ασκήσεις δέν βάθουν πιά οἱ συνθέται: κατηργήθησαν) Φιλομήλαν (δέν θυμοῦμαι τώρα, ἀλλ' ἂν εἶχε ἀνε-

παρκές γραμματόσημο κι' έπρεπε να πληρώσω πρόστιμο, βέβαια δεν τό έκράτησα· τώρα θά κρίνω, με τή σειρά της, τή μετάφραση της «Προσευχής»·) **Ἀλεξίαν** (αυτό, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε· χαίρω πολύ κι' ελπίζω να μου ξαναγράψης γρήγορα·) **Δευκὴν Θεάν** (μετά χαρᾶς· σου έστειλα καί 'Οδηγό· γράψε μου·) **Γαλανὴν Νεράϊδαν** (χαίρω πού είσαι τώρα καλά· τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τή σειρά του· σου έστειλα 9 τετράδια·) **Μεγάλο Μυαλό** (σου ένέκρινε καί τό άλλο ψευδώνυμο· πανηγύρι λοιπόν στό σχολείο σας κάθε πού έρχεται τό φυλλάδιό μου· καί τί καλή σύμπτωση, ή καθηγήτριά σας τῶν 'Ελληνικῶν νά είναι παλιά Διαπλάσοπούλα· νά τῆς πῆς τά χαιρετίσματά μου·) **Σπύρον Φάρρον** (διάβασε τόν 'Οδηγό νά ιδῆς πῶς στέλλονται οί λύσεις καί νά μὴν κοπιᾶς ἀδικία·) **Ἡρωϊκὴν Φέσσαν** (με χαρά έλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπό τόσον καιρό· ἄς πηγαίνουν καλά οί δουλειές κι' ἄς μὴν εὐκαιρῆς· σέ περιμένω·) **Κουτῖκ** (μὰ βέβαια δέν είσαι πιά μικρός· μπορεῖς νά μου γράφης καί νά παίρνῃς μέρος στήν κίνηση· έλαβα καί λύσεις σου·) **Ἀγλαΐαν Γ. Δήμαινα** (έλαβα καί τό ὑπόλοιπο· εὐχαριστῶ·) **Χανιωτοπούλαν** (έγινε λοιπόν ή έκδρομή·) **Ταξιδιώτην** (έστειλα 7 τετράδια·) **Κορφατιόπουλο** (κανένα μυστήριο· πρὶν τό πάρηξ σου, τό ψευδώνυμο αὐτό τό είχε ἄλλος·) **Μικρὸ Κορφατιόπουλο** (περαστικά τῆς μαμμῆς·) **Μή μου Ἀπτον, Κροκόπεπλον Ἀγγὴν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς έλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐου, θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου εἶναι δεχταὶ μέχρι τῆς 20 'Ιουλίου.

285. Λεξιγράφος

Γενική πληθυντική
Καί τ' ἀντίθετο τῆς ἡττας
Κάνουν πόλη ἑλληνική
Καί γνωστὴ σ' ὅλους τοὺς λύτας.
Δημήτριος Ἀδερφινός

286. Συλλαβόγραφος

Μιά νότα κι' ἓνα ἐπίρρημα
Μαζί βάζουν οἱ λύται
Κι' ἀνθρώπων πλήθος ἀπειρο
Μὲ τοῦτο ἀποτελεῖται.
Χαραυγὴ τ' Ἀπρίλη

287. Στοιχειοτονόγραφος

Βασιλιὰ παλαιότατον
Τὸ κεφάλι του ἀφαιρεῖς
Καί τοῦ σώματός σου μέρος
Μ' ἀνοιχτὸ στόμα θωρεῖς.
Μὰ κι' αὐτοῦ τοῦ μέρους τώρα
Λίγο ὁ τόνος κατεβαίνει
Καί θά ἰδοῦμε κάτι ἢ κάποιον
Ποῦ... ἄβραστος ἀκόμα μένει.
Ἀγραμπέλη

288. Αἵνιγμα

Νησί τό θηλυκό μου
Ἄπ' τὰ ἑλληνικά
Ἄνθος τό οὐδέποτε μου
Ἄπ' τὰ μυρισητά.

Μπέλλα

289. Γωνία

+ * * * * * = Θεά
* + * * * * = Πόλις τ. Ἑλλάδος
* * + * * * = Πόλις τ. Ἀττικῆς
* * * + * * * = Εὐρωπ. πρωτεύουσα
* * * * + * * * = Χώρα τ. Ἑλλάδος
* + * * * * = Ἡπειρος
+ * * * * * = Χώρα τ. Ἑλλάδος
Οἱ σταυροὶ καθέτως ἡπειροί.
Τριφασικόν

290. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 1 5 1 6 7 = Μάντις
2 6 4 5 1 = Ἦσαν τρεῖς
3 1 5 6 7 = Φωτίζει
4 1 7 2 6 7 = Ἄνθος
5 1 2 3 6 7 = Τοῦ πτηνοῦ
6 3 4 7 = Ἐρπετόν
7 1 2 6 7 = Νῆσος

Δὲν Κιχώτης

291-295. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματίζονται ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις:

ῥῆμα, λᾶρος, πόλος, μέλος, ἄρκος.
Λιχουδίτσα

296. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀσιατικὸν κράτος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ζῶν μυστηριακόν:

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος· 3, Θεά τιμωρός· 4, Χώρα χρυσοφόρος.

Υπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

297. Φωνεντόλιπον

δς - μ - π - στ - κ - τν - γν - κνσ
Ρωμαλεὸς Πιταιρίκος

298. Γρίφος

το	το	ι	ι	κο	κο	
ο	αρ	το	ι	φαν	ι	τόπι
το	το	ι	ι	κο	ιτ	κο
το				κο	κο	μῆκος
				κο		

Μυστηριώδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10

113. Λάθος (Λά-θώς). — 114. Λίβανος-Κλίβανος. — 115. Ἴφρις-Ὀφρις. — 116. Ὁ ὕπνος. — 117.

Μ Ε Δ Ο Υ Σ Α 118. ΑΡΙΣΤΟΤΕ-
Ο Α Δ Κ Ρ ΛΗΣ (Ρῆσος, Ἴ-
Ν Ρ Η Ι Σ στίας, Σάρος, Τί-
Α Μ Α Σ Ε Ι Α τος, Ὁράτιος, Ἐ-
Χ Υ Σ Υ Κ λαία, Λάτιος, Ἡ-
Ο Α Ο Α Η σάις). — 119. ΧΡΟ
Ν Ε Ο Σ Σ Ο Σ ΝΟΥ Φ Ε Ι Δ Ο Υ
(Χ-ορός, Ρ-ῶμος. Ὁ-μικρόν, Ν-όσος,
Ὁ-μυρός, Ὑ-φασμα, Φ-όνος, Ἐ-αυ-
τός, Ἴ-σος, Δ-ώρα, Ὁ-παδός, Ὑ-ιός).
— 120. Τὸ γοργόν καὶ χρίον ἔχει. — 121.
Σέσωστρις (Σέ σ ὡς τρίς).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δοχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 28,50 καὶ ῥαμμένους δο. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 110 καὶ ῥαμμένους δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ὁ ἄρ. 15 ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 35 εἴτε ἀρ. 5 εἴτε ῥαμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὸ στοιχεῖον δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· με παχὰ δὲ στοιχεῖον δρ. 1 καὶ με κεφαλαία δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά ἢ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—306]

Διαπλάσοπούλα-ες, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: (ΔΓ'—160).

Καστανὴ Νεράϊδα

[ΔΓ'—307]

Α π' τίς λίγες ἀπαντήσεις πού λάβαμε βραβεύουμε Πειραιωτάκι.

Ἀγνή, Ντολορὲς

[ΔΓ'—308]

Διαπλάσοπούλα-ες νά περιμένω γραμματάκι σας; Νέα μου Δ/σις: Δνίς Γιαννῆ, Ἀριστοτέλους 145, Ἀθήναι, διὰ:

Διλ

[ΔΓ'—309]

Α γριολούλουδο, ἔλαδες τετραδιάκια; Ἀετιδεά... προσεχῶς... ἀγγε-
λια!! (ι). Ἡλιόβγαλτη—Ἀτθίς

Χρυσοαρένια Δύσις

[ΔΓ'—310]

Α γαπημένη μου, Νυφούλα τ' Οὐρα-
νοῦ, χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχούλες
στό γιόρτασμά σου. Ἀγραμπέλη

[ΔΓ'—311]

Χρυσόφωτε Ἥλιε, γιὰ τὴ γιορτὴ σου
ἄπειρες εὐχούλες.

Πειραιωτάκι—Ἀγραμπέλη

[ΔΓ'—312]

Ζ ἂν Μυρά, τί κάνει ἡ Κική;
Ὁριέττα

[ΔΓ'—313]

Ζ ἂν Γουσταῦς, Βίλυ Ἀνρύ, νάρητες στήν
Κηφισιά· θά καλοπεράσουμε.

Ὁριέττα

[ΔΓ'—314]

Α γνή, γιὰ τὴ γιορτὴ σου εὐχομαι εὐ-
τυχίαν ἀπέραντη. Βάνδα

[ΔΓ'—315]

Β ενετσιάνικη Νύχτα, ἔλαβα γράμμα
θὰ στείλω ἀργότερα. Βάνδα

[ΔΓ'—316]

Τετραδιάκια ἦδη ἀνταπέδωσα, παρατί-
ναν δὲ τὴν (ΔΓ'—173)—διαβάστε τὴν
δὲν θά μετανοιώστε—δύμητον, περιμένω
κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους-ες. Δάνρυ Ψυχῆς

[ΔΓ'—317]

Ο Ταξιδιώτης σας ζητᾷ γιὰ μιὰ ἀνά-
μνηση γλυκαῖα τὰ «Μικρά σας Μυ-
στικά». Παντελῆς Ν. Μωραΐτης. Ὁ γλ-
Κωνσταντῆ, Βόλος. — Δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέ-
πει ὁ χρόνος, Χωρὶς Φτερά. Τί ἀπαισιο-
δοξία!! Ταξιδιώτης

[ΔΓ'—318]

Θ ἰσος Χόλλυγουντ. — Διαγωνισμὸς
ποιήματος. Θέμα ἐλευθερον. Συμμε-
τοχὴ τριδραχμῶν. Βραβεῖα τρία. Προθεσμία
31 Μαΐου. Διὶδᾷ Ἀθηναῖοι. Ὑδρας 22,
Ἀθῆναι. Ζάν Μυρά

[ΔΓ'—319]

Μ αντὶ Μαυρογένους—Σαπουνάκη, Να-
πολέων—Φραγκιάδη, Ἐλπίς—Οἰκο-
νόμου. — Πετύχησε·

Θἰσος Χόλλυγουντ

[ΔΓ'—320]

Σ οῦξη, ξεφορτώσου μας. Ὁριέττα, δὲν
ἔρω ποῖα εἶσαι. Ζάν Μυρά

[ΔΓ'—321]

Α ποκαλύψεις: Μαντὸ Μαυρογένους =
Ἀθ. Σαπουν., Ἐλπίς—Μ. Οἰκονόμου
Ξενιτεμένη Καρναῖς